

விவேக சிந்தாமணி

சுருவில்

திருமதி

சிற்றம்பலம் வள்ளியம்மை

நினைவு வெளியீடு

1990-12-24

வினாக்கள் - விடைகள்

சட்டமன்றப் பேரவை

1970-71

10

சென்னை

சென்னை

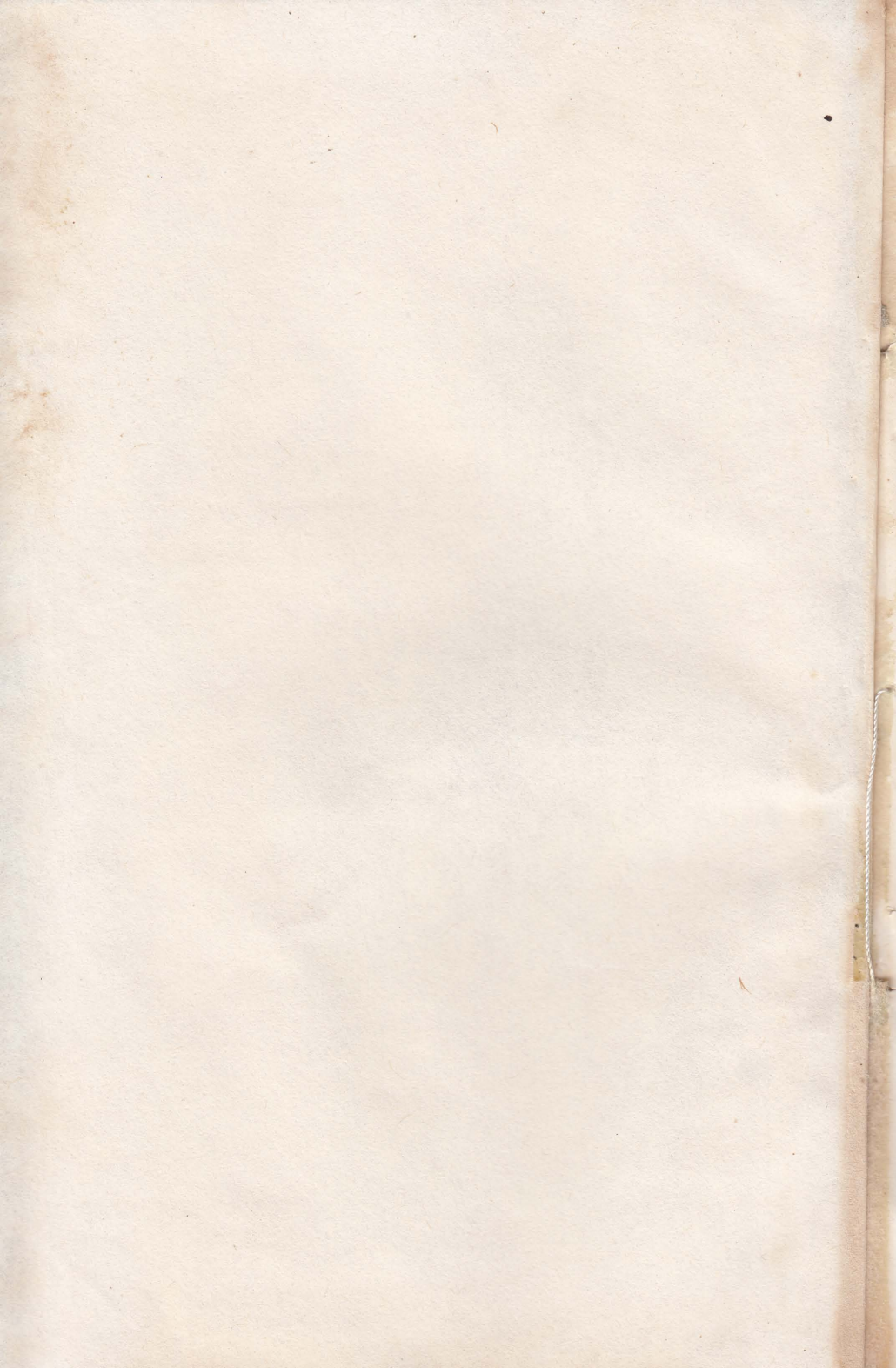
1970-71

சென்னை

1970-71

1970-71

சென்னை

விவேக சிந்தாமணி

VIVĒKA CINTĀMANI

மூலமும் - உரையும்

with
Explanatory Comments

Published in memory of

Mrs. Sittampalam Vallammai
of Suruvil, Kaye.

சுருவில்

"விவேக சிந்தாமணி" உரையும்
சுருவில், 1990-12-24

1990-12-24

ஊர்காவற்றுறை
சுருவில்

திருமதி சிற்றம்பலம் வள்ளியம்மை

நினைவு வெளியீடு

1990 - 12 - 24

பிரமோதாத, மார்கழி 09

Christia Press,

Jaffna.

VIVĒKA CINTĀMANI

with

Explanatory Comments

வினாக்கள் கல்வி

வழக்கம் - வழக்கு

Published in memory of

**Mrs. Sittampalam Valliammai
of Suruvil, Kayts.**

1990-12-24

சென்னை
சென்னை

சென்னை - சென்னை

சென்னை - சென்னை

1990-12-24

Printed at

**Chettiar Press,
Jaffna.**

சென்னை - சென்னை

கற்றறிந்தவர்கள் நினைவில் மட்டுமல்ல சாதாரண பொதுமக்கள் நினைவிலும் விவேக சிந்தாமணி கடந்த காலங்களில் நின்று நிலைத்து வந்தது. தமிழர்கள் விவேக சிந்தாமணியையும் ஒரு நீதி நூலாகக் கருதி மணப்பாட்டு செய்தனர்.

அமரர் வள்ளியம்மை அவர்களின் கணவர் அமரர் சிற்றம்பலம் அவர்கட்கு விவேக சிந்தாமணி மீது அத்த ஈடுபாடு உண்டு. அவர் உரையாடும் காலை இந்நூலில் இருந்து மேற்கோள் காட்டத் தவறுவ தில்லை. இந்நூலில் பெரும்பகுதி அவருக்கு மணப்பாடம் என்று கூறின் தவறாகாது.

கணவன்வழி அமரர் வள்ளியம்மை அவர்கட்கும் விவேக சிந்தாமணி மீது மிகுந்த ஈடுபாடு உண்டு. பெருந்தொகையான பாடல் களை இவரும் மனனம் செய்து வைத்திருந்தார். பிள்ளைகள் வய தில்..., ஆபத்துக்குதவாப் பிள்ளை..., செல்வம் வந்துற்ற , வாழ்வது வந்தபோது... ஆவீன மழைபொழிய... ஆகிய பாடல்களை மற்றவர் கட்குக் கூறி அவர் மகிழும் காட்சி தனியானது. ஆகவேதான் நாம் இந் நூலை அவர் நினைவாக வெளியிடுகின்றோம்.

தமிழ் அறிந்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவரும் கோப்பாய் ஆசிரியர் கல்லூரி மூத்த விரிவுரையாளரும், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகக் கலாநிதிப் பட்ட ஆராய்ச்சியாளருமான கவிஞர் காறை செ. சுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் இந் நூலின் உரைகளைப் பரிசோதித்து நூல் அச்சாகுங்காலை பல ஆலோசனைகளையும் வழங்கினார். யாழ். பெரியபுலம் மகா வித்தியாலய அதிபர் கட்டைபறிச்சான் க. கனக சிங்கம் அவர்கள் நூல் அச்சாகும் பொழுது காலத்துக்கேற்ற ஆலோ சனைகளை வழங்கினார். இருவரதும் பயன் தூக்கா உதவிக்கு நன்றி.

அமரர் வள்ளியம்மை அவர்களின் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் எழுதி உதவிய சுருவில் - வித்துவான் சி. வைத்திலிங்கம் அவர்களுக்கும் எமது நன்றி. அமரர் அவர்களின் இறுதிக் கிரியையில் கலந்து கொண்டவர்கட்கும், இரங்கற் செய்திகள் அனுப்பியவர்கட்கும், ஆத்ம சாந்திக் கிரியைகளிற் கலந்துகொண்டவர்களுக்கும் எமது நன்றி.

சுருவில், மக்கள், மருமக்கள்
 ஊர்காவற்றுறை.

1990-12-24

Chettiar Press,
 Jaffna.

திருமதி சிற்றம்பலம் வள்ளியம்மை

தோற்றம்:
15-06-1914

மறைவு:
24-11-1990

திதி வெண்பா

சீர்பிரமோ தூதத் திகழ்க்கார்த் திகைமதிப்
பூர்வநற் சப்தமிப் பொற்றிதியில் - பேர்வளர்
வள்ளியம்மைப் பொன்னனையாள் மண்நீத்து வீடுற்றாள்
வெள்ளிமலை யானை விழைந்து,

வகையினாங்க வகப்பவற்றிடு இயகுடி

முதலமை
0991-11-15

பக்கம்
15-06-1914

பயன்படுகிறது

பதிவகை தீர்மானிப்பதில் தாமதம் நடைபெறும்
பயன்படுகிறது - பதிவகை பதிவு செய்து கொடுக்கப்படுகிறது
பயன்படுகிறது - பதிவகை பதிவு செய்து கொடுக்கப்படுகிறது
பயன்படுகிறது - பதிவகை பதிவு செய்து கொடுக்கப்படுகிறது

மங்கலம் மருத்துவமனை

நாளை நமது கீழ்ப்படிவ நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ
நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ
நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ

நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ
நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ
நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ

நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ
நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ

விவேக சிந்தாமணி

மூலமும் உரையும்

நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ
நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ
நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ நமது பாயிரம் கீழ்ப்படிவ

அல்லல்போம் வல்வினைபோம் அன்னைவயிற் றிற்சிறந்த
தொல்லைபோம் பேரகாத் துயரம்போம் — நல்ல
குணமதிக மாமருணைக் கோபுரத்துள் வீற்றிருக்கும்
கணபதியைக் கைதொழுதக் கால்.

திருவருணைக் கோபுரத்துள் எழுந்தருள்பெற்ற ஶீநாய
கக் கடவுளை (பக்தியோடு) வணங்கிக் கரங்களால் அஞ்சலி செய்
யின் சகல துன்பங்களும் நீங்கும். மேலும் வலிய ஆணவமலக் சேட்
டையும் ஒழியும்; இம்மையில் தாய்வயிற்றிற் கருத்தரித்துப் பிறந்ததற்
குக் காரணமாய் நின்ற பழைய வினையும்கலும்; இப்பிறப்பில் தேடப்
பட்ட புதிய வினைகளும் போகும்.

அறுசீரடியாரிய விருத்தம்

ஆபத்துக் குதவாப் பிள்ளை யரும்பசிக் குதவா வன்னந்
தாபத்தைத் தீராத் தண்ணீர் தரித்திர மறியாப் பெண்டிர்
கோபத்தை யடக்கா வேந்தன் குருமொழி கொள்ளாச் சீடன்
பாபத்தைத் தீராத்தீர்த்தம் பயனிலலை யேழுந்தானே.

ஆபத்துக்குதவாத பிள்ளையும், அரிய பசிக்கு உதவாத
அன்னமும், தாகத்தைத் தீர்க்காத தண்ணீரும், வறுமையறியாத (அதிக
செலவு செய்யும்) மணவியும், கோபத்தை அடக்காத அரசனும், ஆசீ
ரியன் கற்பித்த மொழிகளைச் செலிக்கொள்ளாத மாணாக்கனும்,
பாவங்களைத் தீர்க்காத தீர்த்தங்களுமாகிய இவ்வேழினாலும் பய
னில்லை.

பிள்ளைதான் வயதின் மூத்தாற்பிதாவின் சொற்புத்திகேளான்
கள்ளீநற் குழலாள் மூத்தாற் கணவனைக் கருதிப்பாராள்
தெள்ளற வித்தைகற்றாற் சீடனும் குருவைத் தேடான்
உள்ளநோய் பிணிகள் தீர்ந்தா லுலகர்பண்டிதரைத் தேடார்.

மைந்தரும் வயது முதிர்ந்தபின் தந்தை சொற்புத்தி
கேளார்கள்; மதுமலர்க் கூந்தலையுடைய மணவியரும் முதிர்ந்தபின்
கணவரை மதிக்கமாட்டார்கள். மாணாக்கர்களும் தெளிந்து குற்றமறக்
கல்வியைக் கற்றுக்கொண்டபின் ஆசிரியரைத் தேடார்கள், நோய்
தீர்ந்தபின் உலகத்தினரும் வைத்தியரைத் தேடார்கள்.

குக்கலைப் பிடித்துநாவிக் கூண்டினி லடைத்துவைத்து
பிக்கதோர் மஞ்சள்பூசி மிகுமணஞ் செய்தாலுந்தான்
அக்குலம் வேறதாமோ வதனிடம் புனுகுண்டாமோ
குக்கலே குக்கலல்லாற் குலந்தனிற் பெரியதாமோ.

புனுகுப்பூனைக் (வசிக்கத்தக்க) 'கூண்டினில்' நாயைப்பிடித்து
அடைத்து வைத்து மெமையான மஞ்சள் முதலியவை பூசி அதிக
வாசனையூட்டினாலும் அது சாதியில் வேறாகுமா? அதனிடம் புனுகுண
டாகுமோ? நாய் நாயாகுமல்லாமல் வேறு பெரிய சாதியாகுமோ?
ஆகாது.

ஒப்புடன் முகமலர்ந்தே யுபசரித் துண்மைபேசி
 உப்பிலா கூழிட்டாலு முண்பதே யமிர்தமாகும்
 முப்பழமொடு பாலண்ண முகங்கடுத் தீடுவராயின்
 நப்பிய பசியினோடுகடுமபசி யாகுந்தானே.

யாவரும் ஒப்பத்தக்க முகமலர்ச்சியோடு உபசாரஞ் செய்து
 உண்மையான மொழிகளைப் பேசி உப்பில்லாக் கூழை வார்த்தாலும்
 (அது) உண்பவர்க்கு அமிர்தமேயாகும். மா, பலா, வாழை முதலிய
 முப்பழ வர்க்கங்களோடு உயர்ந்த அண்ணத்தை அன்பில்லாமல் முகங்
 கடுத்து ஒருவருக்கீடுவராதில், அவையுண்பவருக்கு உள்ள பசியிலும்
 மிகு பசியை யுண்டாக்குமல்லாமல் தணிக்காது. 4

கதிர் பெறு செந்நெல்வாடக் கார்குலங் கண்டுசென்று
 கொதிதிரைகடலிற் பெய்யுங் கொள்கைபோற் குவலயத்தே
 மதிதனம் படைத்தபேர்கள் வாடினோர் முகத்தைப்பாரார்
 மிகமிகப்படைத்தோர்க் கீவார் நிலையிலார்க் கீயமாட்டார்.

மேகக்கூட்டங்கள் செந் நெற்பயிர்கள் நீரின்றி வரடக்
 கண்டும், அங்கு நீர் பொழியாது அலைகள் வீசுகின்ற சமுத்திரந்
 தினிடத்துப் பெய்யுந் தன்மைபோல் உலகத்தில் மதிக்கத்தக்க துணம்
 படைத்தவர்களும், அதிக மதியுடையவர்க்கீவரல்லால், நிலையிலாது
 வாடினோர் முகங்கண்டு கொடுக்கார்கள். 5

ஆலிலை பூவுங்காயு மினிதரு பழமு முண்டேல்
 சாலவே பட்சியெல்லாந் தன்குடி யென்றே வாழும்
 வாலிபர் வந்துதேடி வந்திப்பர் கோடாகோடி
 ஆலிலை யாதிபோனா லங்குவந் திருப்பாருண்டேர்.

ஆலவிருட்சத்தினிடம் இலை, பூ, காய், இனிமை தரும்
 பழம் முதலியவைகளிருந்தால், மிகுதியாகப் பல பட்சிகளும் தமதிருப்
 பிடம்போலக் கூடிவாழும். இலை முதலியவை நீங்கி மரம் பட்டுநிற்கில்
 ஒரு பட்சியும் சேராது. (அதுபோல) மிகுந்த செல்வமிருந்தால் அள்
 விறந்தவர்கள் வந்து கூடி வந்தனம் செய்தவர்கள், செல்வமில்லை
 யேல் ஒருவரும் எட்டியும் பார்க்கமாட்டார்கள். 6

பொருட்பாலை விரும்புவார்கள் காமப்
 பாலிடைமுழுகிப் புரள்வர் கீர்த்தி
 யருட்பாலா மறப்பாலைக் கனவிலுமே
 விரும்பார்க ளறிவொன் றில்லார்
 குருபாலர் கடவுள்பாற் வேதியர்பாற்
 புரவலர்பாற் கொடுக்க கோரார்
 செருப்பாலே யடிப்பவர்க்கு விருப்பாலே
 கோடி செம்பொன் சேவித்தீவார்.

செல்வத்தினிடத்தே அதிக விருப்பங்கொள்பவர்கள் காமத்
 தில் முழுகுபவர்கள் அருளாகிய செல்வத்தைத் தரும் தருமத்தைக் கனவி
 லும் விரும்பார்கள், கொஞ்சமும் அறிவில்லாதவராக ஆசிரியரிடத்தும்,
 கடவுளிடத்தும், அந்தணர்களிடத்தும், அரசர்களிடத்தும் ஒரு பொருளும்
 கொடுக்கமாட்டார்கள். கோடி செம்பொன்னாயினுந் தண்ணைப் பாத
 ரட்சையாற் சீட்சிப்பவர்க்கே கொடுப்பார்கள். 7

தண்டாமரையினுடன் பிறந்தே தண்டேனுக்கரா மண்டுகம்
 வண்டேகானத் தீடையிருந்து வந்தேகமல மதுவுண்ணும்
 பண்டே பழகியிருந்தாலு மறியார் புலலோர் நல்லோரைக்
 கண்டே களித்தங்குறவாடித் தமயிற் கலப்பர் கற்றாரே.

தவனையானது ஒன்னுடன் பிறந்து வளர்ந்திருக்கும்
 குளிர்ந்த தாமரையிலுள்ள தேனை உண்ணவறியாது. காட்டிலிருந்த
 வண்டுகளோ வந்து அந்த மதுவையுண்டுகளிக்கும் (அதுபோல) நெடு
 நாள் பழகியிருப்பினும் கற்றார் அருமையை அறிவில்லார் அறியார்;
 கற்றவரேயறிவர். 8

கலி விருத்தம்

வானரம் மழைதனி னனையுத் தூக்கணற்
 தானொரு நெறீசொலத் தாண்டிப் பிய்த்தீடும்
 ஞான முங் கல்வியு நவீன்ற நூல்களும்
 ஈனருக் குரைத்திடி விடர தாகுமே.

முன்னமே பிரயாசையாற் கூடுகட்டி வசித்திருந்த ஒரு
 தூக்கணம்பட்சி, வீண் சாலங்களித்துத்திரிந்து வசிக்க இடமின்றி
 மழையில் நனைந்து வருந்திய ஒரு வானரத்தைக் கண்டு தண்ணைப்
 போல் ஓர் இரப்பிடம் செய்து கொள்ளலாகாதா? என்றவுடனே குரங்கு
 சினந்து அதன் கூட்டைப் பிரித்தெறிந்தது போலக் கல்வியால் நிறைந்த
 ஞானநூல்களை அறிவில்லார்க்கு, உரைத்திடில் துன்பமே உண்டாகும் 9

தலைவன் தலைவியைப் புகழ்தல்

அறுசீர் விருத்தம்

வண்டுமொய்த் தனையகூந்தல் மதபண்டாரவல்லி
கெண்டையோ டொத்தகண்ணாள்கிளி மொழிவாயினூறல்
கண்டுசர்க் கரையோ தேனோ கனியொடு கவந்த பாலோ
அண்டமாமுனிவர்க்கெல்லாம் அமுத மென்றளிக்கலாமே.

வண்டுகள் மொய்த்திருந்து போன்ற கூந்தலையும்,
கயலையொத்த கண்களையும், திளிமொழியொத்த சொல்லையுமுடைய
மன்மதபொக்கிஷமென்னும் பெயரையுடைய கொடி போன்றவளின்
வாயினூறல் கற்கண்டோ, சர்க்கரையோ, தேனோ, பழத்தோடு கவந்த
பாலோ, அறியேன். (ஆயினும்) தேவர் முனிவர்களுக்கெல்லாம் அயிர்த
மென்று கொடுக்கலாம். 10

கற்பகத் தருவைச்சார்ந்த காகமு மமுத முண்ணும்
விற்பன விவேகமுள்ள வேந்தரைச் சேர்ந்தார் வாழ்வார்
இப்புலி தன்னிலொன்று இலவுகாத்திடுங்கிளிபோல்
அற்பரைச் சேர்ந்தார்வாழ்வு அரிதரிதராகும்மா *

கற்பக விருட்சத்தை அடுத்த காகமும் அமுதமுண்ணும்
மிகுதியான அறிவு உள்ள வேந்தரைச் சேர்ந்த எளியவரும் வாழ்வடை
வார்கள். இலவமரத்தின் காயைப் பார்த்துப் பழுக்கும் பழுக்கும் என்று
காத்திருந்து அபலமடையுங் கிளியைப் போல் அற்பரைச் சேர்ந்தோரு
லகில் வாழ்வது அரிதினுமரிதாகும். 11

உணர்வு ஆசிரிய விருத்தம்

ஆல கால விடத்தையு நம்பலா
மாற்றையும் பெருங் காற்றையு நம்பலாம்
கோல மாமத யானையை நம்பலாம்
கொல்லும் வேங்கை புலியையு நம்பலாம்
காலனார்விடு தூதரை நம்பலாம்
களளர் வேடர் மறவரை நம்பலாம்
சேவை கட்டிய மாதரை நம்பினாற்
றெருவில் நின்று தியங்கித் தவிப்பறே

* அம்மா வென்பது வியப்பிடைச் சொல்

ஆலகாலவிஷம், ஆறு, புயற்காற்று, அழகிய பெரிய மதயானை, கொல்லும் வேங்கைப்புலி எம் தூதர்கள் வேடர், மறவர் முதலிய பேர்களுடைய நம்சினாலும் சேலைகட்டிய மங்கையரை (நம் பொணாது) நம்புவாரேல் தெருவில் நின்று தயங்கித் தவிப்பார்கள்.

அக்காலத்தில் கணிகைகள் வீட்டுவாயிலில், கணிகைகள் வீட்டு எனக் குறிப்பிடுவதற்காகத் துணியொன்றைக் கட்டிவிடுதல் வழக்கமென என் ஆசிரியர் கந்தரமுருகேசனார் மூலம் அறிந்தேன். 12

அறுசீர் விருத்தம்

சங்குவெண் தாமரைக்குத் தந்தைதாயிரவி தண்ணீர் அங்கதைக் கொய்துவிட்டா லழகச்செய் தந்தீர் கொல்லும் துங்கவன் கரையிற் போட்டால் தூரியன் காய்ந்துகொல்வான் தங்களினிலைமை கெட்டா லிப்படித் தயங்குவாரே.

சங்குபோலும் - வெள்ளைத் தாமரைக்குச் சூரியனும் தண்ணீரும் தந்தை தாயராக இருப்பினும், அத்தாமரையைக் கொய்துவிடில் அந்தீரே அதனை அழகச் செய்து கொல்லும். கரையில விடில் சூரியன் காய்ந்து கொல்லும் (அதுபோல்) தங்கள் நிலை வீட்டுப் பெயர்ந்தவர்கள் இவ்விதம் வருந்துவார்கள். 13

எண்சீர் விருத்தம்

நாய்வாலை யளவெடுத்துப் பெருக்கித்தீட்டி
 னற்றமியை யெழுத வெழுத்தாணியாமோ
 பேய்வாழுஞ் சுடுகாட்டை பெருக்கித் தள்ளி
 பெரிய விளக்கேற்றி வைத்தால் வீடதாமோ
 தாய்வார்த்தை கேளாத சகண்டிக்கென்
 சாற்றிடினு முலுத்த குணந்தவிர மாட்டான்
 ஈவாரை யீயவொட்டானிவனு யீயா
 னெழுசிறப்பினுங்கடையா மீவன் சிறப்பே.

நாயினது வாலை (எழுத்தாணி) இலக்கணப்படி நீட்டித் தீட்டினால் நல்ல தமிழ் எழுத்துகளை எழுதுங் கருவியாகுமா? பேய்கள் வாழுஞ் சுடுகாட்டைக் கூட்டித்தள்ளி பெரியதாகிய விளக்கை ஏற்றி வைத்தாலும் வாசஞ்செய்வதற்குரிய வீடாகுமா? தாய் மொழி கேளாத சகண்டிக்கு எவ்விதம் உரைக்கிலும் உலோப குணத்தைவிட மாட்டான். கொடுப்பாரையுங் கொடுக்க வொட்டான், தானுங்கொடான் இவன் எழுவகை சிறப்பினும் கீழான சிறப்பாவான். 14

அறுதிர் விருத்தம்

வெம்புவாள் வீழுவாள் பொய்யே மேல்வீழுந்தழுவாள்
பொய்யே
தம்பலந்தீன்பாள் பொய்யே சாகிறே னென்பாள் பொய்யே
அமரிலுங் கொடியகண்ணா ளாயிரஞ் சிந்தையாளை
நம்பின பேர்களெல்லாம் நாயினுங் கடையராவாரே.

தியங்குவாள் வீழுவாள். மேல் வீழுந்தழுவாள், (உரித்
தானவன்போல) எச்சிற் தாம்புலத்தையும் உண்பாள்; உன்னுடனே கூட
இறப்பேனென்பாள். இவையாவும் பொய்யேயாகும். இவ்வித சாலங்
களமைந்த பல தந்திரங்களுடைய அம்பினுங்கொடுஞ் செய்கை
களைக் காட்டுங் கண்களையுடைய மங்கையரை நம்பின பேர்கள்
எல்லாம் நாயினுங் கீழ்ப்பட்டவரே யாவர். 15

எண்கீர் விருத்தம்

கெற்பந்தான் மங்கையருக்கழகு குன்றுங்
கேள்வியில்லா வரசனா லுலகம் பாழாம்
துற்புத்தி மந்திரியா லுலகுக் கீணம்
சொற்கேளாப் பிள்ளைகளாற் குலத்துக்கீணம்
நற்புத்தி கற்பித்தா வற்பர் கேளார்
நன்மைசெய்யத் தீமையுடனயந்து செய்வார்
அற்பரோ டுணங்கிற் பெருமை தாழும்
அரியதவங் கோபத்தாலழிந்து போமே.

மங்கையர்க்கு கர்ப்பத்தால் அழகு குறையும், கேள்வி
ஞானமில்லா அரசனால் உலகு பாழாகும். [தீர விசாரித்து நிதி வழங்
காத அரசன் எனவும் பொருள் கொள்வர்] அரசாங்கத்துக்குத் துர்
புத்தியுள்ள மந்திரிகளால் கெடுதியுண்டாகும். அறிவில்லார்க்கு நல்ல
புத்திகளைச் சொன்னாலும் கேளார். நன்மை செய்பவர்க்கு உடனே
தீமையையே பாராட்டிச் செய்வார். இவ்விதமான சிறியவர்களோடு
கூடினவர் மகிமை குறையும், கோபத்தினால் அருமையாகிய தவம்
சிதைந்து போகும். 16

தன்னுடன் சிறுவாத்தம்பி தனைப் பெறாத் தாயார்தந்தை
அன்னியரிடத்துச் செல்வ மரும்பொருள் வேசியாசை
மன்னியவேட்டின் கல்வி மறுமனை யாட்டி வாழ்க்கை
இன்னவாங் கருமொறு யிடுக்கத்துக் குதவாதன்றே.

உடன் பிறவாத சகோதரன், தன்னைப் பெறாத தாய் தந்தையர், பிறரிடம் உள்ள செல்வம், பொருளிக்கொண்ட வேசிய ராகை. எட்டிலெழுதியிருக்கும் கல்வி; அயலான் மனைவியோடு கூடிய வாழ்க்கை இந்த ஆறு வகைகளும் தக்க சமயத்துக்கு உதவமாட்டா. 17

விருத்தம்

ஒருநான்கு மீரையு மொன்றே கோளாயுண்மையாய் மையரையு மரையுங் கேட்டேன் இருநான்கு முன்றுடனே யொன்றுஞ் சொல்லா யிம்மொழியைக் கேட்டபடி யீந்தா யாழினை பெருநான்கு மறுநான்கும் பெறுவாய் பெண்ணே சின்னையோர் மொழிபுகல வேண்டா யின்றே சரிநான்கும் பத்துமொரு பதினைந்தாலே சகிக்கமுடி யாதீனியென் சகியேமானே.

6 ஆவது ராசி கன்னி. 3 ஆவது நாள் செவ்வாய், 12 ஆவது நட்சத்திரம் உத்திரம்; 21 ஆவது வருடம் ஜெய; 9 ஆவது ஆண்டு மன்மத (கருத்து) கன்னியே உன் செவ்வரையைக் கேட்டேன் ஒருத்திரம் சொல்வாய் கேட்டபடி கொடுப்பாயாகில், ஜெயம் பெறுவாய். வேறு மொழி சொல்லக் கூடாது. மன்மத வேதனை என்னால் சகிக்க முடியாது மானே.

18

ஒரு பெண்ணின் முகத்தையுங் கரத்தையும் வியந்துகூறல்

எண்ணிரடி யாசிரிய விருத்தம்

தேனுக்ரவண்டு மதுதனை யுண்டு மயங்கியே கிடந்ததைக் கண்டு தானதைச் சம்புவின் கனியென்று தடங்கையி லெடுத்து முன்பார்த்தாள் வானுறு மதியும் வந்ததென் றெண்ணி மலர்க் கரங் குவியுமென் றஞ்சிப் போனது வண்டோ பறந்ததோ பழந்தான் புதுமையோ விதுவெனப் புகன்றாள்.

(இ-ள்) தேனை உண்ட வண்டு ஒன்று மயங்கிக் கிடந்ததைக் கண்ட பெண் ஒருத்தி அதை நாவற் பழுமென்று விசாலித்த தனது கையாலெடுத்துப் பார்த்தாள். அவ் வண்டு (அவள் முகத்தினழகால்) ஆகாயத்தின் கண்ணுள்ள சந்திரன் வந்ததென்று நினைத்து அதனால் அவள் கரமாகிய தாமரை மலர் மூடிக்கொள்ளுமென்று பயந்து பறந்தது. பின்பு அம்மங்கை பறந்து போனது வண்டோ பழுமோ அவ்வது யாது புதுமையோவென்று ஐயமுற்று சொன்னாள். 19

என்கீர் விருத்தம்

கருதியநூல் கல்லாதான் மூடனாகும்
 கணக்கறிந்து பேசாதான் கசடனாகும்
 ஒருதொழிலு மீல்லாதான் முகடி யாகும்
 ஒன்றுக்கு முதலாதான் சோம்பனாகும்
 பெரியோர்கள் முன்னின்று மரத்தைப் போலும்
 பேசாம விருப்பவனே பேயனாகும்
 பரிவுசொலித் தழுவினவன் பசப்பனாகும்
 பசிப்பவருக் கிடீடுண்ணான் பாவியாமே.

(இ-ள்) மதிக்கத்தக்க நல்ல நூல்களைக் கல்லாதவன் மூடன்; அளவறிந்து பேசாதவன் கசடன்; ஒரு தொழிலுமீல்லாதவன் முகேவீ; ஒன்றுக்குமுதலாதவன் சோம்பேறி; அறிவுடையோர் முன்பாக வணங்குகாது மரம்போல நிற்பவன் பேயன்; (போலியாக) அன்புடையான் போல் கட்டித்தழுவுகிறவன் பசப்பன், பசியாளருக்குக் கொடுத்துண்ணாதவன் பாவி. 20

தாங்கொணர வறுமை வந்தாற் சபைதனிற் செல்லநாணும்
 வேங்கைபோல் வீரங்குன்றும் விருந்தினர் காணநாணும்
 பூங்கொடி மனையாட்கஞ்சும் புல்லருக் கிணங்கச் செய்யும்
 ஒங்கிய வறிவுகுன்றி யுலகெலாம் பழிக்குந்தானே.

(இ-ள்) பொறுப்பதற்கரிய தரித்திரம் ஒருவனுக்கு வந்தாற் சபையிற் செல்ல வெட்கமுண்டாகும். வேங்கைப்புலி போலுள்ள வீரமுங் குறையும், விருந்தினரைப் பார்க்கவும் வெட்கமேற்படும். புட்பக்கொடி போன்ற இடையையுடையதன் மனைவிக்குப் பயப்பட வேண்டி வரும். அற்பர்களுக்கும் இணங்க வேண்டி வரும். மேன்மேலும் வளரத்தக்க அறிவுங் குறையும். உலகமெல்லாம் பழித்தற்கிடமுண்டாகும். 21

கவி விருத்தம்
 அரும்பு கோணீடி லதுமணங் குன்றுமோ
 கரும்பு கோணீடிற் கட்டியும் பாகுமாம்
 இரும்பு கோணீடில் யானையை வெல்லலாம்
 நரம்பு கோணீடில் நாமதீர் கென் செய்வோம்

(இ-ள்) பூவரும்பு கோணலாயிருந்தாலும் அதன் மணம் குறையுமோ? குறையாது. கரும்பு கோணலாயிருந்தாலும், வெல்லும் பாகுமாகும். இரும்பு கோணலானால், பெரிய மதலானையையும் அடக்கலாம். தேக நரம்புகள் கோணீடில் நாமென்ன செய்யமுடியும் 22

வேசி தன் தோழியை வினவுதல்
 அன்னையே யனையதோழீ யறந்தனை வளர்க்குமாதே
 உன்னையோ ருணமை கேட்பேனுரை தெளிந்துரைத்தல்
 வேண்டும்
 என்னையே புணருவோர்க ளெனக்குமோ ரீன்பம் நல்கிப்
 பொன்னையுங் கொடுத்துப் பாதப் போதீனில் வீழ்வதேனோ

(இ-ள்) தாய்போலுங் கருணையுள்ள பாங்கியாகிய தருமகுணமுள்ள பெண்ணே உன்னிடத்தில் ஓர் உண்மை கேட்கின்றேன். அதைத் தெளிந்து சொல்ல வேண்டும். (அ.தாவது) என்னிடத்துக் கலவியை விரும்பினவர்கள் எனக்கு இன்பத்தைக் கொடுத்துப் பொருளையுங் கொடுத்து எனது மலர்போன்ற காலில் வீழ்கின்றார்கள். இதற்குக் காரணம் யாதோ. 23

பொம்மெனப் பணைத்துவிடும் போர்மதன் மயங்கிவீழும்
 கொம்மைசேர் முலையினாளே கூறுவேனொன்று கேண்மோ
 செம்மையிலறஞ் செய்யாதார் தீரவியம் சிதறவேண்டி
 நம்மையுங் கள்ளுஞ்சூதும் நான்முகன் படைத்தவாரே.

(இ-ள்) வலிமையுள்ள மண்மதனையும் மயங்கச் செய்யும் பொலிவாகிப் பருந்து வீழும் வட்டவடிவமான தனத்தையுடையவனே! ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேட்பாயாக; செம்மையாகத்தரும் செய்யாதவர்களுடைய பொருள்களெல்லாம் அழியும் பொருட்டே நம் போன்ற வேசி யரையும், கள்ளையும் சூதையும், பிரம்மதேவன் படைத்திருக்கிறான். (இவ்விரண்டு செய்யுள்களும் ஒரு தொடர்) 24

பொன்னொடு மணியுண்டானாற் புலையனுங்கிளைகுனென்று
 தன்னையும் புகழ்ந்து கொண்டு சாதியின் மணமுஞ் செய்வார்
 மன்னரா யிருந்தபேர்கள் வகைகெட்டுப் போவாராகில்
 சின்னையு மாரோவென்று பேசுவா ரே

(இ-ள்) பொருளும் புகழும் ஒருவனுக்கு உண்டானால், அவன்
 புலையனாயினும் தன்சுற்றத்தானென்று புகழ்ந்து கொண்டு உயர்ந்த
 சாதியிலும் அவனுக்கு மணம் முடிப்பார்கள், அரசராயிருந்தவர்க
 ளும் யாதொரு வழியின்றிக் கெட்டுப் போவார்களாகில், அவர்களை
 யாரோவென்று இகழ்ச்சி பேசுவார்கள். 25

கவி விருத்தம்

வேத மோதிய வேதியர்க் கோர்மழை
 நீதி மன்னர் நெறியினுக் கோர்மழை
 மாதர் கற்புடைய மங்கையர்க் கோர்மழை
 மாத மூன்று மழையெனப் பெய்யுமே.

(இ-ள்) வேதமோதுகின்ற அந்தணர்க்கு ஒரு மழை. நீதி வழி தப்
 பாத அரசர்க்கு ஒரு மழை. கற்பிற் சிறந்த அழகிய மங்கையர்க்கு
 ஒரு மழை; ஆக ஒவ்வொரு மாதத்திலும் மூன்று மழை பெய்யும். 26

அரிசி விற்ப்பு மந்தணர்க் கோர் மழை
 வரிசை தப்பிய மன்னருக்கோர் மழை
 புருஷனைக் கொன்ற பூவையர்க்கோர் மழை
 வருஷமூன்று மழையெனப் பெய்யுமே.

(இ-ள்) தற்காலம் அரிசி விற்பனை செய்கின்ற பிராமணர்களுக்
 கும் ஒரு மழை. நியாயந்தவறிய அரசர்களுக்கு ஒரு மழை; கணவ
 னைக் கொல்லும் பெண்களுக்கு ஒரு மழை. ஆக ஒவ்வொரு ஆண்டி
 லும் மூன்று மழை பொழியும். 27

அறுசேடியாசிரிய விருத்தம்

திருப்பதி மீதியாப்பாதஞ் சீவண்டி வணங்காச் சென்னி
 இரப்பவர்க் கியாக்கைகள் இனிய சொல் கேளாக்காது,
 புரப்பவர் தங்கள் கண்ணீர் பொழி தரச் சாகாதேகம்
 இருப்பினும் பயனென்கரட்டி வெரிப்பினு பயனில்தானே,

(இ-ள்) பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்வீய சேத்திரங்களை மீதியாதான் பாதமும், சிவபெருமானுடைய பாதத்தை வணங்காதான தலையும், இரப்பவர்க்குக் கொடாதவன் கைகளும், இனிமையான சொற்களைக் கேளாதவன் செவியும், தங்களை இரட்சிக்கின்றவர்கள் கண்களிலிருந்து நீர் ஒழுக்கிப் பார்த்தும் உயிர் கொடாதான் தேகமும் இருந்தும் பயனென்ன? காட்டில் வைத்து எரித்திடினும் பயனென்ன இல்லை என்றவாறு.

தன்னுடலினுக் கொன்றீந்தால் தக்கதோர் பலமதாகும்
 மின்னியல் வேசிக்கீந்தால் மெய்யிலே வீயாதியாகும்
 மன்னிய வுறவுக் கீந்தால் வருவது மயக்கமாகும்
 அன்னியர் ஒருவர்க்கீந்தா லாருயிர்க் குதவியாமே.

(இ-ள்) தன் தேகத்துக்கு ஒன்றைக் கொடுக்கில் அதற்குத் தக்க பலமுண்டாகும்; மின்னலைப் போல் அண்பைக் காட்டி மறைக்கும் இயல்புள்ள வேசையருக்குக் கொடுத்தால் தேகத்திற் பிணியுண்டாகும். பொருந்திய உறவினர்க்குக் கொடுத்தால் மனமயக்கமே வருவதாகும். அன்னியருக்குக் கொடுத்தால் சார்ந்த உயிர்த்துணையாகும். 29

படியினப் பொழுதேவதைத்தீடும் பச்சைநாவியை நம்பலாம்
 பழிநமக்கென வழி மறித்தீடும் பழைய நீலியை நம்பலாம்
 கொமதக் குவடென வளர்ந்தீடு குஞ்சரத்தையும் நம்பலாம்
 குலுங்கப்பேசி நகைத்தீடுஞ் சிறுகுமார தம்மையும் நம்பலாம்
 கடையிலக்கழு மெழுதிவிட்டகணக்கர் தம்மையும் நம்பலாம்
 காக்கைபோல் விழிபார்த்தீடுங்குடி காணியாளரை நம்பலாம்
 நடை குலுக்கிய முகமினிக்கிய நகை நகைத்தீடு மாதரை
 நம்பொணாது மெய் நம்பொணாதுமெய் நம்பொண்ணாது
 மெய் காணாமே.

(இ-ள்) உலகத்தில் உண்டபொழுதே கொல்லத்தக்க விஷத்தையும் பழியைக் கருதாது ஒரு வணிகனை வழிமறித்துக் கொலை செய்த பழையனார் நீலியையும் கொடிய மும்மதங்களையுடைய மலைபோல வளர்ந்திரா நின்ற யானையையும் குலுக்கிப் பேசிச் சிரித்து ஏமாற்றுத் வாழ்பரையும் குடிகளுக்குக்கணக்கில் உள்ள பணத்தைக் காட்டாமல் மோசவகையாய்த்தான் எழுதி வைத்த கட்டுத் தொகையைக் காட்டி வஞ்சிக்கும் கணக்கர்களையும், ஒரே விழியையுடையதாயிருந்து கூரிய பார்வையையுடைய தான காக்கையைப் போல, பயிரிடும் குடிகளுக்கு யாதொரு ஆதாயமும் கிட்டாதபடி தட்டிக் காக்கும் காணி

யாட்சியை யுடையவரையும் நம்பலாம். நடக்கும்போதே குலுக்கியும், முகத்தை மஞ்சள் முதலியவற்றால் மினுக்கியும், பற்கள் தெரிய நகைத்துத் திரிகின்ற மாதர்களை நம்பக்கூடாது. உண்மை உண்மையே.

கலி விருத்தம்

வண்டுக் ளிருந்திடிண் மதுவை யுண்டிடும்
தண்டலி ழிருந்திடிற் சங்குஞ் சேர்ந்திடும்
குண்டுணி ழிருந்திடிற் கோள்கள் ழிஞ்சிடும்
பெண்டுக் ளிருந்திடிற் பெரிய சண்டையே.

வண்டுகள் இருந்தால் தேனையுண்ணும். அழகிய தமிழிருந்தால் அநேக கூட்டத்தினர் உறவுண்டாகும், குண்டுணிகளிருந்தால் கோள்களே மிகுதியாகும். பெண்கள் பலர் கூடியிருந்தால் பெரிய சண்டை சச்சரவுகளுண்டாகும்.

31

அறுசேரியாசிரிய விருத்தம்

கற்புடை மாதர் கொங்கை கவரிமான் மயிரின் கற்றை வெற்புறு, வேங்கையின்றோல் வீரன்கைவெய்ய கூர்வேல் அற்புர்தம் பொருள்க டாமுமவரவ நிறந்த ழின்னே பற்பலர் கொள்வா ரிந்தப்பாரினி லுண்மைதானே.

கற்புள்ள பெண்களின் முலை, கவரிமான் மயிர்முடி, மலையிலுள்ள வேங்கையின் தோல், சுத்த வீரர்களின் கையிலுள்ள வேல் அற்புர்துகளிடத்திலுள்ள பொருள் இவை யாவும் அவரவர் உயிர் நீங்கி ழின்னரே பலரும் கைக்கொள்வார்கள். இவை உலக உண்மையாகும்.

32

வீணர் பூண்டாலும் தங்கம் வெறும்
பொய்யாம் மேற்பூச சென்பார்

பூணுவார் தராப் பூண்டாலும்
பொருந்திய தங்கமென்பார்
காணவே பனைக்கீழாய்ப்பால்
குடிக்கினுங் கள்ளே யென்பார்
மாணுல கத்தோர் - புல்லர்
வழங்குரை மெய்யென் பாரே.

(இ-ள்) அற்புத தங்கத்தை அணிந்திருந்தாலும் கண்டவர்கள் தங்க மல்ல, மேற்பூச் சென்பார்கள்; பூணத்தக்க செல்வர்கள் தரா சித்தனை முதலிய நகைகளை அணிந்திருந்தாலும், உயர்ந்த தங்கமென்பார்கள். பலரும் பார்க்கப் பனை நியிலிருந்து பாலைக் குடித்தாலும், கள் குடித்தான் என்பார்கள். பெருமை தாங்கிய உலகத்தோர் அறிவீனர் உரைக்கும் மொழிகளையே மெய்யென்பார்கள். (தரா = சாதாரண உலோகம்)

33

கலி விருத்தம்

ஓரியே மீனுவந் தூணியந் தையோ
நாரியே கண்புழை நாட்டி லில்லியோ
பாரியே கணவனைப் பழுது செய்துந்
நீரிலே யிருப்பது நீலைமை யல்லவே.

கள்ளப்பருஷணை நம்பிச் சொந்தப்பருஷணையும் கள்ளப் பருஷணையும் இழந்த பெண் நீரிலிருந்த மீனைக்கண்டு வாயிலிருந்த இறைச்சியை இழந்த [நிரியைப் பார்த்து ஓ நரியே! ஒரு மீனை இச்சித்து வாயிலிருந்த உணவையிழந்தனையேயாது காரணமென்ன? அதற்கு நரி, ஓ பெண்ணே! ஏதேனும் தவறுகள் உலகத்தில் இல்லையோ! நீயோபெருமை தங்கிய பருடனை இழந்து இத்தன்மையிலிருப்பது உன் தமைக்கழகல்லவே என்றது.

34

அறுசேரடி யாசிரிய விருத்தம்

சம்புவே யென்ன புத்தி சலந்தனில் மீனைநம்பி
வம்புறு வடத்தைப் போட்டு வானத்தைப் பார்ப்பதேனோ
அம்புவி மாதேகேளா அரசனை யகலவிட்டு
வம்பனைக் கைப்பிடித்த வாறுபோலாயிற் றன்றே.

நரியே! என்ன மதியால் தண்ணீரில் துள்ளிய மீனை நம்பி நாற்றமுள்ள மாயிசத்துண்டையிழந்து ஆகாயத்தை எட்டிப் பார்க்கின்றனை? யாது காரணமென்று கேட்ட பெண்ணைப் பார்த்து அந்நரி உலகத்தில் மெக்சத்தக்க பெண்ணே! தன் நாயகனாகிய அரசனையகலவிட்டு மற்றொரு பருஷணைக் கைப்பிடித்தவாறு போலாயிற் றென அறிவாயாக என்றது.

35

முப்பிலாக் குமரி வாழ்க்கை முனைவிலம் வரசன் வீரங்
 காப்பிலா விளைந்தபூமி கரையிலாதிருந்த ஏரி
 கோப்பிலான் கொண்ட கோலங்குருவிலான் கொண்ட
 ஆப்பிலாச் சகடுபோ வழிபடிமென்றுரைக்கலாமே.

தனக்கு முத்தோரில்லாமற் றனியே வாழும் கண்ணிப்பெண்
 வாழ்வும், கோபயில்லாத அரசன் வீரமும் காத்தவில்லாமல் விளைந்த
 பூமியும் கரையிலாதிருந்த ஏரியும், தன்னிடம் வேண்டியவைகள்
 மைதலில்லாதவன் கொள்ளும் ஆட்பரமும் ஆரியனில்லாதவன்
 கொண்ட ஞானமும் ஆகிய இவையாவும் அச்சாணியில்லாத வண்டி
 போல அழிந்து போமென்று சொல்லலாம். 36
 கலி விருத்தம்.

பொன்னின்மணி கிண்கிணி சிலம்பொலி புலம்ப
 மின்னுமணி மேகலைகள் மெல்லென வெலிப்பச்
 சின்னமலர் கொண்டு சில சேடியர்கள் சூழ
 அன்னமென வல்லவென வா மென வுரைத்தார்.

பொன் மணிகளும், சதங்கை மணிகளும் சிலம்பொலிக
 ளும் சப்திக்கப் பிரகாசிக்கின்ற மணிமேகலைகள் மெதுவாய் ஒலிக்க
 அரும்பு மலாகளைக் கொண்டு சில பாங்கியர்கள் சூழ்ந்துவர நடக்
 கின்றவள் அன்னமோ அல்லவோவென்று கண்டோர் கூறினர். (இஃது
 பெண் நடைமையப் பற்றிக் கூறியது.) 37

அறுநீரடி யாசிரிய விருத்தம்

கானலை நீரென் றெண்ணிக் கடுவெளி தீரியு மான்போல்
 மானுறு மிலவு காத்த மதியிலாக் கிள்ளை யேபோல்
 தேனினை யுண்டு தும்பி தீயங்கிய தகைமை யேபோல்
 நானுனை யரசனென் றெண்ணி நாளையும் போக்கினேனே.

கானலைத் தண்ணீரென்று நினைத்து வெட்ட வெளியில்
 ஓடித்தீரியும் மாந் போலவும் பழுக்குமென்று நம்சிக் காத்த அறிவில்
 லாக் கிளியைப் போலவும், கள்ளையுண்டு மயங்கிய வண்டு போல
 வும் நான், உன்னை அரசனென்று (புருஷனென்று) கருதி நானை
 வீணாகப் போக்கினேன். 38

தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி வருந்துதல்

சங்குமுழங்குந் தழிந்நாடன் றன்னைநினைந்தபோ தெல்லாம்
பொங்குகடலு முறங்காது பொழுதோர் நாளும்விடிபாது
திங்க னறங்குங் புள்ளறங்கும் தென்றலுறங்குந் சிலகாலம்
எங்குமுறங்கு யிராக்காலமென் கண்ணிரண்டு முறங்காதே.
சங்குகள் முழங்குகின்ற எனது தழிந்நாட்காட்டிபனை
நினைக்கும் பொழுதெல்லாம் அவைகள் விசா நின்று சமுத்திரம் தூங்கு
வதில்லை, பொழுதும் விடிகிறதில்லை, சந்திரனும் அன்றில் குயில்
முதலிய பட்சிகளும், தென்றல் காற்றும், சில காலம் தூங்கும் பேய்
முதலிய சகல பிராணிகளும் தூங்கத்தக்க இராக்காலத்தில் யாது
காரணமோ என் கண்கள் மட்டும் உறங்குவதில்லை. 39

அரவினை யாட்டுவாரு மருங்களி றோட்டு வாரும்
இரவினீற் றனிப்போவாரு மேரிநீர் நீந்துவாரும்
விரைசெறி குழவியான வேசியை விரும்பு வாரும்
அரசனைப் பகைத்திட்டாரு மாருயி ரிழப்பர்தாமே.

பாம்பாட்டுகிறவர்களும், அரிய யானைப் பாகர்களும், இராத்திரியில் தனி வழி செல்கின்றவர்களும், தடாகத்தில் நீந்துகின்றவர்களும் வாசனை நிறைந்த கூந்தலையுடைய வேசியரை இச்சிக்கின்றவர்களும், அரசர்களைப் பகைத்துக் கொண்டவர்களும் (ஒருநாள்) அரிய உயிரை இழப்பார்கள். 40

வாழ்வது வந்தபோது மனத்தினில் மகிழ வேண்டாம்
தாழ்வது வந்ததானாற் றளர்வரோ தக்கோர் லிக்க
ஊழ்வினை வந்ததானா லொருவரால் விலகப்போமோ
ஏழையா யிருந்தோர் பல்லக்கேறுதல் கண்டி லீரோ,

வாழ்வு வந்த காலத்தில் மனத்தில் மகிழ்ச்சியை வைக்கக் கூடாது, தாழ்வு வந்ததென்று சேலோர் வருந்துவதில்லை. ஊழ்வினையால் வரும் செய்கைகளை யாரால் விலக்கமுடியும் ஏழையாயிருந்தவர்கள் உடனே சிவிகையிலேறத்தக்க செல்வவாண்களாதலை நீங்கள் பார்த்ததில்லையா. 41

அறுசீரடி யாசிரிய வீருத்தம்

பருப்ப தங்கள்போ னீறையந்தீடு

நவமணி பல கொடுத்தாலும்

வீருப்ப நீங்கிய கணவரைத்

தழுவுதல் வீணதாம் னிரையார்ந்த

குருக்கு சந்தனக் குழம்பினை

யன்பொடு குளிந்தர வணிந்தாலும்

செருக்கு யிருசிய வற்பர்

தந்தோழமை செப்பவு மாகாதே.

மலைகளைப் போலக் குவியல் குவியலாக ஒன்பது வகை இரத்தினங்களையும் கொடுத்தாலும், வீருப்பயில்லாத கணவனைக் கூடுகல் வீணையாம். வாசனை பொருந்திய யிருந்த செருக்குடைய அற்பர்கள் சந்தனக் குழம்பை ஆசையோடு குளிர்ச்சி ததும்பப் பூசினாலும், அவர்கள் நடபை வாயினால் சொல்லவுங் கூடாது. 42

பெருத்தீடு செல்வமாம் சிணீந் துற்றிடிவ்

உருத்தெரி யாமலே யொளிம முங்கிடும

மருத்துள தோவெனில் வாகட த்திவை

தரித்திர மென்னுமோர் மருந்திற் றீருமே.

ஒருவருக்குப் பெருத்த செல்வச் செருக்கெனும் வியாதி வந்து கூடினால் உருவம் தெரியாமல் கண்ணொளி மங்கிவிடும். இதற்கு மருந்துளதோ வென்று ஆராயில் வைத்தியர் கூறிய வாகடங்களில்லை. தரித்திரமென்று சொல்லத்தக்க மருந்தினால் மட்டுமே தீரும். 43

அத்தியின் மலரும்வெள்ளை யாக்கை கொள்காக்கைதானும் பித்தர்தம் மனமு நீரிற் பிறந்த ின் பாதந்தானும் அத்தன்மால் பிரமதேவனா லளவிடப் பட்டாலுஞ் சித்திர விழியார் நெஞ்சந் தெளிந்தவரில்லைக் கண்டார்.

அத்திரத்தின் புவையும் வெள்ளை நிறங்கொண்ட காக்கையையும், பைத்தியக்காரர் மனத்தையும், நீரிலே பிறந்த மச்சங்களின் பாதத்தை சிவன் விஷ்ணு பிரமதேவன் முதலியவர்களால் அளவிடப்பட்டு ஒருவேளை கண்டறிந்தாலும் சித்திரத்தையொத்த கண்களையுடைய பெண்களின் நெஞ்சத்தின் அளவைக்கண்டு தெரிந்தவர்கள் உலகத்திலில்லை. 44

சொல்லுவார் வார்த்தை கேட்டுத் தோழமையிகழ்வர் புல்லர்
நல்லவர் விசாரியாமற் செய்வரோ நரிசொற் கேட்டு
வல்லியம் பசுவும் கூடிமாண்டதோர் கதையைப்போலப்
புல்லிய ரொருவராலே போகுமேயாவு நாகம்.

அற்பர்கள் சிறர் சொல்லும் வார்த்தைகளைக் கேட்டுச்
சிறேகத்தை இகழ்வார்கள். மேலானவர்கள் நன்றாய்விசாரியாமல் ஒண்
றையும் செய்வாரோ செய்யார். ஒரு நரியின் சொல்லைக் கேட்டு
ஒரு புலியினிடத்துப்புக சேர்ந்து இறந்து போன கதையைப் போல்
அறிவினராலே யாவும் நாகமாய்ப்போம் (இக்கதை பஞ்சதந்திரத்திலுள்
ளது.) [வல்லியம் = புலி] 45

கதலி வீரர் களத்திடை வையினும்
மதலை வாயிற் குழவிகள் வையினும்
மதன லீலையின் மங்கையர் வையினும்
இதழு நச்செவிக் கின்பம் விளையுமே.

விருதுக்களைப் பெற்ற சுத்தவீரர்கள் யுத்தகளத்தினிடத்
துத் திட்டினாலும், மழலைச் சொற்களையுடைய குழந்தைகள் வைதாலும்
மம்மதலீலாவினோதக் கலவியில் மங்கையர்கள் நிர்த்தாலும் இனிமை
யுறச் செவிக்கு இன்பமே உண்டாகும். [கதலி = விருது] 46

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

புத்திமான் பலவானாவான் பலமுளான் புத்தியற்றால்
எத்தனை வித்தினாலு மிடரது வந்தே தீரும்
மற்றொரு சிங்கந்தன்னை குறுமுயல் கூட்டிச்சென்றே
உற்றதோர் கிணற்றிற் சாயல் காட்டிய உவமை போலாம்.

ஒரு சிங்கத்தை ஒரு முயல் கூட்டிக்கொண்டுபோய், ஒரு
கிணற்றில் அதன் சாயலைக் காட்டிக் கொன்ற உவமைக் கதைபோல
எவ்வளவு வீரத்தன்மையுள்ளவனும் புத்தியில்லாவிடில் எந்த விதத்தி
னாலும் அவனுக்குத் துன்பமே வந்து சேரும் ஆதலால் புத்தியுள்ளவனே
பலவான். (இக்கதை பஞ்சதந்திரத்திலுள்ளது.) 47

மானமுள்ளோர்கள் அன்னோர் மயிரறி நுயிர்வாழாத
காறுறு கவரிமான் போற்கனம்பெறு புகழேழுண்பார்
மானமொன் றில்லார்தாமு மழுங்கலாய்ச் சவங்களாக
சுனமாங் கழுதைக் கொப்பா யிருப்பரென் றுரைக்கலாமே.

தன்னிடத்திலுள்ள ஒரு மயிர் அறுந்தாலும் உயிரைவிட்டு
 ஆன்ற கவரிமான் போல மானமுள்ளவர்கள் எப்பொழுதும் புகழையே
 விரும்புவார்கள். மானயில்லாதவர்கள் புத்தி மழுங்கிப் பிணங்களுக்க
 னனமடைந்த கழுதைக் கொப்பாயிருப்பார்கள். 48

கழுதை காவெனக் கண்டு நின்றாடியவலகை
 தொழுது யிண்டுமக் கழுதையைத் துதித்திடவது தான்
 பழுதிலாநமக் கார்நிகராமெனப் பகர்தல்
 முழுதுமுடரை முடர் கொண்டாடிய முறைபோல்,

அறிவில்லாத முடரை அவரினும் தாழ்ந்த முழு முடர்கள்
 கொண்டாடிப் புகழ்வது எவ்வாறெனில், ஒரு கழுதை காவென்று
 கத்தியதைப் பார்த்து அதற்கியைய நின்றாடிய ஒரு சிசாக திரும்பவும்
 அந்தக் கழுதையை வணங்கித் துதிசெய்ய அது (கழுதை) குற்றமில்
 லாக் குரவையுடைய நமக்கு ஒப்பானவர்கள் யாரெனக் கொல்லுவது
 போலிருக்கும். [அலகை பேய்] 49

அறுசீரடியாசிரிய னிருத்தம்

ஆசாரஞ் செய்வாராகி லறிவொடு புகழு முண்டாம்
 ஆசார நன்மைபானா லவனியிற் றேவராவார்
 ஆசாரஞ் செய்யாராகி லறிவொடு புகழுமற்றுப்
 பேசால்போற் பேச்சுமாகிப் பிணியொடு நரகில் வீழ்வார்.

ஒழுக்கம் தவறாது செய்வாராகில் அவருக்கு நல்ல ஞானத்
 தோடு புகழுண்டாம், அவ்வொழுக்கமே நன்மையாய், அதிகரிக்குமாகில்,
 அவரே உலகத்தில் தெய்வமாவார். ஒழுக்கந்தவறுவாராகில் அறிவொடு
 நல்ல கீர்த்தியுமற்று, ஊமையப்போல் பேசுவராய் இம்மையிற் பிணிய
 யாலுழன்று மறுமையில் நரகத்தையடைவார்கள். 50

செல்வம்வந் துற்றபோது தெய்வமுஞ் சீறிது பேணார்
 சொல்வதை யறிந்து சொல்லார் சுற்றமுந் துணையும்பேணார்
 வெல்வதே கருமமல்லால் வெல்பகை வலிகென் றெண்ணார்
 வல்வினை விளைவும் பாரார் மண்ணின்மேல் வாழுமாந்தர்.

உலகத்தில் வாழும் மானிடருக்குச் செல்வமானது மிகுதி
 யாய் வந்து சேர்ந்தபொழுது, கொஞ்சமேனும் தெய்வத்தையும் கரு
 தார். எதையும் ஆராய்ந்து பதில் சொல்லார், உறவினர்களையும்
 நண்பர்களையும் கவனியார். எக்காரியத்திலும் வெற்றியையே
 கருமமாகக் கருதுவாரேயல்லாமல், வெவ்வித பகைவனுடைய வலி
 மையை எண்ணார்கள், வலிய பாவ விளைவையும் பாரார்கள். 51

கலி விருத்தம்
யானையைச் சலந்தனீ லீழுத்த வக்கரா
பூனையைக் கரைதனீற பிடிக்கப் போகுமோ
தானையுந் தலைவருந் தலம்விட் டேசினால்
சேனையுந் செல்வமுந் தீயங்கு வார்களே.

நீரிவிருந்த ஒரு பெரிய மதயானையைக் கடித்திழுத்த
முதலையானது கரையிலுள்ள ஒரு பூனையைப்பிடிக்கக் கரையில்
செல்லமாட்டாது (அது போல) அரசர்களும் சதுரங்க சேனைகளு
டன் தங்களிடமிடம் விட்டுச் சென்றால், செல்வமிருந்த சேனையுடன்
சேர்ந்து விடுவார்கள். 52

அறுசீரடிவாசினிய விருத்தம்

கொண்டநற் கலைகளோடுங் குணயிலாக் கோதைமுறைக்
கண்டுவிண் டிருப்ப தல்லாற் கனவிலும் புல்ல வெண்ணா
துண்டென மதுவை யுண்ண வோவியப்பூவில் வீழ்ந்த
வண்டினம் பட்டபாடு மனிதரும் படுவர் தாமே.

நல்ல சரத்திரப் பயிற்சியும், நற்குணமும் இல்லாத மங்
கையர்களைக் கண்ணால் நிகாணித்துப் பார்த்து அவர்களை விலக்க
வேண்டுமெயல்லாமல், கனவிலுந் சேரவெண்ணாது, சேருவரெல்,
எழுதிய சித்திரமாகிய தாமரையில் தேனுண்டென்று வீழ்ந்து வருந்திய
வண்டுக் கூட்டங்கள் படுப்பாடு அவர்களுமடைவார்கள். 53

மயில்குயில் செங்காலன்னம் வண்டுகண் ணாடிபன்றி
அயிலெயிற் றரவுதிங்க ளாதவனாழி கொக்கோ
டுயரும்விண் கமலப்பன்முன் றுறுகுண முடையோர் தம்மை
இயலுறு புவியோர் போற்று மீசனென் றெண்ண வாமே.

மயில், குயில், சிவந்த கால்களையுடைய அன்னம்,
வண்டு, கண்ணாடி, பன்றி, கூர்மை பொருந்திய பற்களையுடைய
பாம்பு, சந்திரன், தூரியன், சமுத்திரம், கொக்கு, உயர்ந்த ஆகாயம்
தாமரை இப்பதின்குன்று பொருள்களிடத்துமுள்ள குணங்களை வகித்
தவர்களை உலகத்தவரெல்லாம் போற்றும் நசனென்று சொல்லலாம். 54

கலி விருத்தம்

தெருளிலாக் கலையினார் செருக்கு மாண்மையும
பொருளிலா வறியர்தம் பொறியடக்கமும்

அருளிலா வறியர்தம் மெளன நாசமுங்

கருவிலா மங்கையர் கற்பு மொக்குமால்.

தெளிவில்லாத கல்வியாளர்களுடைய அகங்காரமும், மனோ
பூக்கமும், பொருளில்லாத தரித்திரர்களுடைய மெய், வாய், கண்,
ஶூக்கு, செவிமென்ற ஐம்பொறிகளின் அடக்கமும், அருளில்லாத ஞானி
களின் மெளன நாசமும், மகப்பேறில்லாத மங்கையர்கள் கற்பும்
ஆகிய இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று சமமாகும். 55

மங்குலைம் பதினாயிரம் யோசனை மயில் கண்டுநடமாடும்
தங்குமா நூறு நூறாயிரம் யோசனை தாமரை முகம்
வீள்ளும்
திங்களாமதற் கிரட்டி யோசனையுறச் சிறந்திடு மரக்காம்பல்
எங்கணாயகனு மன்பரா யிருப்பவ ரிதயம்விட்ட கலாரே.

ஐம்பதினாயிரம் யோசனை தூரத்திலுள்ள மேகத்தைக்
கண்டு மயில் நடனம் பண்ணும்; நூறாயிரம் யோசனை தூரத்திலுள்ள
சூரியனைக் கண்டு தாமரை முகமலர்ச்சியைக் காட்டும்; (சூரியனை
விடச் சந்திரன் அண்மையில் இருந்தாலும் புலவர் தூரத்தின் பிகுதி
யைக் குறிப்பதற்காகவே இருநூறாயிரமென்றார்) இருநூறாயிரம்
யோசனை தூரத்திலுள்ள சந்திரனைக் கண்டு செவ்வல்லி மலர்ந்து
சிறப்படையும்; எவ்வளவு தூரத்திலிருப்பவராயினும் அன்பராயிருப்ப
வர் இருதயத்தை விட்டு அகலார்கள். 56

சந்திர னில்லா வானந் தாமரை யில்லாப் பொய்கை
மந்திரி யில்லா வேந்தன் மதகரியில்லாச் சேனை
சந்தரப் புலவரில்லாத் தொல்சபை சுதிரில் வாழ்வு
தந்திக ளில்லா வீணை தனமில்லா மங்கை போவாம்.

சந்திரனில்லாத ஆகாயம், தாமரையில்லாத தடாகம், மற்
திரியில்லாத அரசன், மலைபோலும் மதயரணையில்லாத சேனைகள்,
அழகிய வீத்துவான்கள் இல்லாதசபை, மக்களில்லாத வாழ்க்கை, தந்தி
நரம்பில்லாத வீணை, இவை யாவும் இரண்டு தனங்களுடையிலலாத
மங்கையர் சுகம் போல் வீணாகும். [சுதர் - குழந்தைகள்] 57

குரைகடல் வறுமையும் குறத்தி யுண்மையும்
 நரையற மருந்தையுண் டுளமை நண்ணலும்
 விரைசெறி குழலினாள் வேசைய ராசையும்
 அரைசன்ன பமைவது மைந்து யில்வையே.

சத்திரும் சமுத்திரத்தில் நீர்ண்மையும், திருநீர் தொழில்
 கற்ற குறத்திகளின் சத்தியமும், நரைநரைகளும்படி அழிந்தமுண்டு
 பாலப்பருவமடைதலும், வாசனை செறிந்த கூந்தலையுடைய வேசியர்
 களுக்கு ஒருவர்மேல் உண்மையான ஆசையுண்டாவதும், அரசர்கள்
 ஒருவரிடத்தில் நீங்காத அன்புடையவராயிருத்தலும் ஆகிய இவைகள்
 ஐந்தும் அரியனவாகும். 58

அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்

முடவனை முர்க்கன் கொன்றால்
 முர்க்கனை முனிதான் கொல்லும்
 மடவனை வலியான் கொன்றால்
 மறலீதா னவனைக் கொல்லும்
 தடவரை முலைமா தேயித்
 தாணியி லுள்ளோர்க் கெல்லா
 மடவனை யடித்த கோலும்
 வலியனை யடிக்குங் கண்டாய்.

முடவனை அகங்கார குணமுள்ள முர்க்கன் கொன்றால்
 அம்முர்க்கனை அவனிலும் அதிகக் கோபமுடைய ஒருவன் கொல்லு
 வான். அறிவில்லாத ஏழையை வலியுள்ளவன் கொல்வானாகில்,
 அவனை இயமன் கொல்வான். விசாலித்த மலைபோலும் முலையையுடைய
 யவளே! ஏழையையடித்த கோலே பலவானையும் அடிக்கும் என்று
 அறிவாயாக [முனி = கோபமுடையவன்] 59

பொருளிலார்க் கின்பயில்லை புண்ணியயில்லை யென்று
 மருவிய கீர்த்தியில்லை மைந்தரீற் பெருமையில்லை
 கருதிய தருமயில்லை கதிபெற வழியுயில்லை
 பெருநிலந் தனிர்சஞ் சாரப் பிரேதமாய்த் திரிகுவாரே.

பொருளில்லாதவருக்கு இன்பம், புண்ணியம், பொருந்
 திய கீர்த்தி மக்களாற் பெருமை, நினைத்தபடி முடிக்கும் வல்லமை,
 மோட்சமடையும் வழி இவைகள் கிடையா. அவர்கள் பரந்த உலகத்
 தில் நடைப்பிணம் என்று சொல்லும்படி திரிவார்கள். 60

தூம்பினில் புதைத்த கல்லுந் துகளினீர்ச் சுடர்கொடாது
பாம்புக்கு பால்வார்த் தென்றும் பழகினு நன்மை தாரா
வேம்புக்குத் தேன்வார்த் தாலும் வேப்பிலை கசப்பு மாறா
தாம்பல நூல்கற் றாலுந் துர்ச்சனர் நல்லோ ராகார்.

வழியில் பல பேரும் மிதிக்கும்படி புதைத்த கல்லாக
இருந்தாலும். தேய்ந்து களங்கமின்றிப் பிரகாசத்தைக் கொடாது,
பாம்புக்கு பால் வார்த்துத் தினந்தோறும் அதனுடன் பழகி வந்தாலும்,
நன்மையைத் தராது வேம்புக்குத் தேனை வார்த்து வளர்த்தாலும்,
அதன் கசப்பு மாறாது. துட்டர்கள் பல நூல்களைக் கற்றாலும்,
அவர்கள் நல்லவர்களாகார்கள். 61

மேற்படி வேறு

கல்லாத மாந்தரையுங் கடுங்கோபத்
துரைகளையுங் காலந் தேர்ந்து
சொல்லாத வமைச்சரையுந் துயர்க்குதவாத்
தேவரையுந் சுருதி நூலில்
வல்லாவந் தணர்தமையுங் கொண்டவனோ
டெந்நாளும் வலது பேசி
நல்லார்போ லருகிருக்கு மனைவியையு
மொருநாளு நம்பொ ணாதே.

கல்வியில்லாத மனிதர்களையும், மிகுந்த கோபமுள்ள
அரசர்களையும், வருங்காலமறிந்து சொல்லாத மந்திரிகளையும்,
துண்பம் வந்தவிடத்துதவி செய்யாக தெய்வங்களையும், வேத நூலில்
வல்லவரல்லாத பிராமணர்களையும். கணவனோடு எந்தநாளிலும்
வல்லமை பேசி நல்லவர்களைப் போல் அருகிலிருக்கும் மனைவியை
யும் ஒருநாளும் நம்பக் கூடாது. (வல்லா = இயலாத) 62

அறுசீரடியாசிரிய விருத்தம்

தேனது தீயில் வீழ்ந்தாற் செத்தீடா தெடுத்த பேரை
யினவே கொடுக்கி னாலே வெய்யுறக் கொட்டலே போல்
ஏளனம் பேசித் தீங்குந் றிருப்பதை யெதிர்கண்டாலுங்
கோளினர் தமக்கு நன்மை செய்வது குற்றமாமே.

தேளானது நெடுப்பில் வீழ்ந்தால் இறந்து போமென்று
கருதி எடுத்தவரைக் கொடுக்கினாலே துன்புறும்படி கொட்டுதல்

போலக் கேலிகள் பேசிப் புலவீதத் தீங்குகளைக் கொண்டு இருப்
பதை நேராகப் பார்த்தும் உலகத்தில் கோளுடையவர்க்கு நன்மை
செய்தல் குற்றமே உண்டாகும். 63

அறிவுளோர் தமக்கு நாளு மரசருந் தொழுது வாழ்வார்
நிறையொடு புலியிலுள்ளோர் நேசமாய் வணக்கஞ் செய்வார்
அறிவுளோர் தமக்கு யாதோ ரசடது வருமே யாகில
வெறியரென்றிகழா ரென்று மேதினி யுள்ளோர் தாமே

அறிவுடையவர்களுக்கு அரசரும் வணங்கி வாழ்வார்
கள். உலகத்தவர்களும் உண்மையான நேசத்தோடு பணிதல்
செய்வார்கள். அவருக்கு யாதேனும் ஒரு குற்றம் நேரிட்டாலும்
வெறுக்கத்தக்கவரென்று இகழ்ச்சி செய்யார். இவ்விலகினர் செய்கை
இத்தன்மையதாம். 64

குருவுப தேச மாதர் கூடிய வீன்பந் தன்பால்
மருவிய நியாயங் கல்வீ வயது தான் செய்த தர்மம்
அரிய மந்திரம் வீசார மாண்மையிங் கிவைக ளெல்லாம்
ஒருவருந் தெரிய வெண்ணா துரைந்தீடிலழிந்து போமே.

ஆசிரியர் செய்த உபதேசம், பெண்ணிடத்தனுபவித்த
இன்பம் தன்னிடத்துப் பொருந்திய நியாயம், கல்வீ, ஆயுள், தான்,
செய்த தருமம், அரிதாகிய மந்திரம், துன்பம், வல்லமை, இவைக
ளெல்லாம் தெரியக்கூடாது: வெளியிடல் அழிந்து போம். 65

இடுக்கினால் வறுமை யாகி யேற்றவர்க் கிரைந்த செல்வங்
கொடுப்பது மிகவு நன்றே குற்றமே யின்றி வாழ்வார்
தடுத்ததை விலக்கி னோர்க்குத் தக்கநோய் பிணிக ளாகி
உடுக்கவே யுடையு யின்றி யுண்சோறும் வெல்லமாமே,

துன்பமடைந்து தரித்திரத்தால் யாசிப்பவர்க்கு மனமகிழப்
பொருள்கள் கொள்கின்றவர்களைத் தடுத்து விலக்குகின்றவர்களுக்குத்
தகுதியான துன்பந்தரத்தக்க பிணியுண்டாகி உடுக்கத் துணியு யின்
றிச் சாப்பிடுவதற்குரிய அன்னமுங் கிடையாமல் வெல்லம் போல்
அருமையாகும். 66

மெய்யதைச் சொல்வா ராகில் விளங்கிடு மேலு நன்மை
வையக மதனைக் கொள்வார் மனிதரிற் றேவ ராவார்
பொய்யதைச் சொல்வா ராகிற் போசன மற்பு மாகும்
நொய்யரி சியர்க ளென்று நோக்கிடா ரறிவுள் ளோரே.

மெய் சொல்வோரிடத்து நன்மையே விளங்கும்; உலகத்
தவரும் அவருடைய வார்த்தைகளை ஒப்புக்கொள்வார்கள்; மாநிடரில்
அவரே தெய்வமாவார். பொய் பேசுபவரிடத்து உணவும் அற்பமாகும்.
நொய்யரிசி கொத்தாளா தென்னும் பழமொழி போலப் பெருந்தன்மை
யுடையவர்களால் வென்று மதித்து அறிவுடையோர்களும் அவரைப்
பாராடுகிறார்கள். 67

கலி விருத்தம்

தந்தையுரை தட்டினவன் றாயுரை யிகழ்ந்தோன்
அந்த முறு தேசிகர்த மாணையை மறந்தோன்
சந்தமுறு வேதநெறி மாறினவர் நால்வர்
செந்தழவின் வாயினிடை சேர்வதுமெய் கண்டீர்.

தகப்பன் சொல்லைத் தள்ளி நடந்தவன், தாய் வார்த்தையை
இகழ்ச்சி செய்தவன், அழகிய குருவினாணையை மறந்தவன்
சந்தமுள்ள வேதநெறிகளைக் கடந்தவனாகிய இந் நால்வரும் சிவந்த
அக்கினி வாயின் கண்ணடைவது உண்மையென்று அறியக் கடவீராக.
68

அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்

நாரிகள் வழக்க தாயி னடுவறிந் துரைப்பார் சுத்தர்
ஏரிபோற் பெருகி மணமே லிருகணும் விளங்கி வாழ்வார்
ஓரமே சொல்வ ராகி லோங்கிய கிளையு மாண்டு
தீரவே கண்கள் ரெண்டுந் தெரியாது போவர் தாமே.

ஏழைப் பெண்கள் முறையிட்ட வழக்குகளாயிருப்பினும்
நடுநிலைமையறிந்து நியாயம் சொல்பவரே பரிசுத்தர். அவர்கள் பெரிய
தடாகம்போல் பெருகிப் பூயின்மேல் இரண்டு கண்ணும் பிரகாசித்து
வாழ்வார்கள். ஆனால் பட்சபாதகமாய்ச் சொல்லுவாரேல் அவர்கள்
சுற்றமுயிழந்து இரு விழிகளும் தெரியாத குருடாய் மயங்கி வருந்து
வார்கள். 69

முலை நலங் கூறல்

துப்புறச் சிவந்த வாயா டுயபஞ் சணையின் றீதில்
ஒப்புறக் கணவனோடே யோர்லீலை செய்யும்போது
கறபகஞ் சேர்ந்த மார்சுற் கணதன மிரண்டுந் தைத்தே
அப்புற முருவீற் றென்றே யங்கையால் தடவீப்பார்த்தாள்.

பவளம் போன்ற சிவந்த வாயையுடையவள் பரிசுத்தமான
பஞ்சணையின் மேல் தன் கணவனோடு ஒப்பற்ற ஒருவகைக் கலவி
செய்யுங் காலத்தில், பரகாரக மனம் என்பதைச் சற்றும நினையாத
தன் நாயகனுடைய மார்சில் படுத்த தன் தனங்களிரண்டும் தைத்
துப் பின்புறம் ஊடுருவிப் போய்விட்டதென்று தனையுகிய கைகளால்
தடவீப் பார்த்தாள்.

70

ஏரிநீ ரிருந்த போதங் கிருந்தன பட்சி யெல்லா
மாரிநீர் மறுத்தபோதப் பறவையங் கிருப்ப துண்டோ
பாரினை யாளும் வேந்தன் பட்சமு மறந்த போதே
யாகுமே நிலையில் லாம லவரவ ரேகு வாரே.

தடாகத்தில் நீரிருக்கும்போது பட்சிகளெல்லாம் வந்து
கூடியிருந்தன. அந்நீர் வற்றியபோது பட்சிகள் அங்கிருப்பதுண்டோ?
(அதுபோல) உலகத்தை ஆளும் அரசன் பட்சத்தை மறந்தபோது,
ஒருவரும் நிலையில்லாமல் அவரவர்கள் பட்சமுள்ள இடத்தேடிச் செல்
வார்கள்.

71

சந்தக்கழி நெடில் விருத்தம்

மண்ணார் சட்டி கரத்தேந்தி மரநாய் கெளவுங் காலினராய்
அண்ணார் தேங்கி யிருப்பாரை யறிந்தோ மறிந்தோ
மம்மம்மா
பண்ணார் மொழியார் பாலடிசில் பைம்பொற் கலத்தில்
பரிந்துரட்ட
உண்ணா நின்ற போதொருவர்க் குதவா மாந்த ரிவர்தாமே.

கையிலே மண் சட்டியை யேந்தியவராய், மரநாய் கெள
வும் லட்சணமுடைய காலுடையவராய். எங்கு அன்னங்கிடைக்குமோ
என்று ஏங்கி எண்ணாததெல்லாம் எண்ணி யிருக்கின்றவர்களை அம்
மம்மா கண்டோம். கண்டோம். அவர்கள் யாவர் எனில் பண் போன்ற

இனிய வார்த்தைகளையுடைய மங்கையர்கள் பொன் கலத்தில் பாலொடு கலந்த அன்னத்தை சீக அண்போடு கொஞ்சிக் குலாவி் கொஞ்சி ஊட்ட உண்ணுஞ் சமயத்தில் ஒருவருக்கும் கொடாத உலுத்தர்களே மின்னர் (மேற்கூறியவாறு) துன்பங்களை அனுபவிப்பவர்களாவர்.

'பண்ணார் மொழியார் பரிந்துட்ட' என்பதற்கிணங்க "அறுகவை யுண்டி யமர்ந்தில்லாள் ஊட்ட" என நாலடியார் கூறியுள்ளது உண்டு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

72

மண்டலத் தோர்கள் செய்த பாவம் மன்னரைச் சாருந் திண்டிறன் மன்னர் செய்த தீங்கு மந்திரியைச் சேருந் தொண்டர்கள் செய்ததோஷந் தொடர்ந்துதங் குருவைச் சேரும் கண்டன மொழியாள் செய்த கண்மழுங் கணவர்க் காமே.

உலகத்தவர்கள் செய்தபாவம் அரசனைச் சாரும். வலி மையுள்ள அரசர்கள் செய்த தீமை அமைச்சரைச் சேரும். அடியாள் கள் செய்த குற்றம் தம் ஆசிரியனைப் பற்றும். கற்கண்டு போலும் மொழியையுடைய மங்கையர்கள் செய்தபாவம் கணவர்களுக்காகும். 73

நற்குண முடையவேந்தை நயந்து சேவித்த லொன்று பொற்புடை மகளிரோடு பொருந்தியே வாழ்த லொன்று பற்பலரோடு நன்னூல் பகர்ந்து வாசித்த லொன்று சொற்பெறு யிவைகண் முன்று யிம்மையிற் சொர்க்கந்தானே.

நல்ல குணமுடைய அரசர்களை விரும்பித் தரிசித்தலும், அழகுடைய பெண்களோடு கூடி வாழ்தலும் கல்விமாண்களான நல் லாசிரியரை அடுத்துத் தன்னையொத்த மாணாக்கர் பலரோடு நல்ல நூல்களைக் கேட்டுச் சந்தேகமறப் பயின்று கற்றுக் கொள்ளுதலாகிய இந்த முன்று காரியங்களும் இகத்தில் அனுபவிக்கத்தக்க சுவர்க்க போகங்களாம்.

74

நீட்டையிலே யிருந்துமனைத் துறவடைந்த

பெரியோர்க னிமலன் றாணைக்

கீட்டையிலே தொடுத்து முத்தி பெறுமளவும்

பெரிய சுகங் கிடைக்குங் காம

வெட்டையிலே மதியயங்குஞ் சிறுவருக்கு

மணம் பேசி விரும்பித் தாலி

கட்டையிலே தொடுத்து நடுக் கட்டையிலே

கிடத்துமட்டுங் சுவலை தானே.

சதா நிட்டை புரிந்து பற்று நீங்கி மனத்தின்கண் ஆற வடைந்த பெரியோர்களெல்லாம் பரமபதியின் பாத்ததைத் துதிக்கக் கீடைத்தது முதல் மோட்சத்தை யடையும் வரையில் பெரிதான ஆனந்தத்தை யடைவார்கள். கண்ணியர்கள் காமம் என்னும் வெப்பத்திலே புத்தி மயங்கிக் கிடப்பவர்களெல்லாம் சிறுமியர்க்கு விவாகமுறைபேசி விருப்பத்தோடு தாலி கட்டுவது முதல் சுடுகாட்டிலுட்க்கிய கட்டைகளின் மத்தியில் கொண்டுபோய் வைக்கும் வரையில் துன்பமே அனுபவிப்பார்கள்.

தலைவியின் சாமுத்திரிகா லக்ஷணங்களை நினைந்து நினைந்து தலைவன் வருந்துதல் சந்தக்கழி நெடில் விருத்தம்

அண்ணம் பழித்த நடை யாலம் பழித்த வீழி யமுதம் பழித்த மொழிகள் பென்னம் பெருத்த முலை கன்னங் கறுத்த குழல் சின்னஞ் சிறுத்த விடைபெண் என்னெஞ் சுருக்க அவள் நெஞ்சுகறற கலையென் னென்று ரைப்பதினி நாண் சின்னஞ் சிறுக்கியவள் விலலங்க மிட்டபடி தெய்வங்களுக்கடியமே

அண்ணப் பட்சியையும் இகழ்ந்து தோற்கடித்த தடையை யும், விசத்தையும் நிந்தித்துக் கீழ்ப்படுத்திய கண்களையும் தேவா மிரத்ததையும் பழித்து விட்ட மதுரமான சொற்களையும், பொன்போலுந் தேமல் படர்ந்து பருத்த முலைகளையும், கரு நிறமாக இருண்டுள்ள கூந்தலினையும் கண்டவர்கள் அதிடுபடமாறு என்று மதிக்கும்படி யாக மிகவுஞ் சிறுத்த இடையினையுமுடைய பெண்ணானவள், எனது மனத்தையுருக்க அவள் தன் நெஞ்சிற் கற்றுக்கொண்ட சாத்திர வல்ல பத்தை இனி நாண் என்ன என்று சொல்லுவேன். அச்சிறுக்கியால் எனக்கு ஏற்பட்ட வில்லங்கங்களுக்குத் தெய்வத்தை நோக்கியே முறை யிடுவதல்லாமல் என்னாலே செய்யத்தக்கது வேறொன்றுமில்லை. 76

எண்ணிரடி ஆசிரிய விருத்தம் ஆவீன மழை பொழிய வில்லம் வீழ வகத்தடியாள் மெய்நோவ வடிமை சாவ மாவீரம் போகு தென்று விதைகொண்டோட வழியிலே கடன்காரர் மறித்துக் கொள்ளக்

கோவேந்த ருழுதுண்ட கடமை கேட்கக்
 குருக்கள் வந்து தட்சணைக்குக் குறுக்கே நிற்கப்
 பாவாணர் கவிபாடிப் பரிசு கேட்கப்
 பாவிமகன் படுத்துயரம் பார்க்கொணாதே.

பசு கன்றை ஈன மழை விடாது பெய்ய, விடு இடிந்து
 விழ, வீட்டுக்கு உரிய மனைவி, கர்ப்ப வேதனைப்பட்டு வேலையாள
 இறக்க ஈரங்காய்ந்து விடுகிறதென்று விதைப்பதற்கு விதைகொண்
 டோட, கடன்காரர், வழியில் மறித்துக் கொள்ள அச்சமயத்தில்
 வேளாண்மைசெய்துண்ட நில வரியைத் தலைமையான அரசர் கேட்க
 அதுகாலை குருக்களானவரும் குறுக்கே நின்று தட்சணை கேட்க
 கவிகளைப்பாடி வித்துவான்கள் சன்மானஞ் செய்யும்படி வேண்ட
 பாவிமகன் அடையுந் துண்பம் பார்க்கச் சகிக்காது. 77

அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்

தாய்பகை பிறர்நட் பாகில் தந்தை கடன் காரணாகில்
 வாய்பகை மனைவி யாரும் மாவழ குற்றபோது
 பேய்பகை பிள்ளை தானும் பெருமைநூல் கல்லா வீட்டால்
 சேய்பகை யொருவர்க் காசு மென்றனர் தெளிந்தநூலோர்.

பிறருக்கு அனுசூலமாகவும், ஆனால் தனக்கு மாத்திரம் பகை
 யாகவழிநடக்கின்ற மாதாவும் அதிகக் கடன்பட்ட சிதாவும், மிகுந்த அடி
 குள்ளவளாய்த் தனக்கு வந்த மனைவியும், பெருமையான சாத்தி
 ரங்களைக் கற்றுக்கொள்ளாத பிள்ளையும், ஒருவனுக்குக் கிடைக்
 குமாகில அவன் யாவருக்கும், பகையுடையவனென்று கற்றறிந்தோர்
 கூறுவார்கள். 78

நிலைதளர்ந் திட்ட போது நிணிலத் துறவு மிலலை
 சலய்குந் தகன்ற போது தாமரைக் கருக்கன் கூறறம்
 பலவன மெரியும் போது பற்றுநீக் குறவாங் காற்று
 மெலிவது விளக்கே யாகில் மீண்டுமக் காற்றே கூற்றாம்.

நீர் நிறைந்த தடாகத்திலுள்ள தாமரைப் பூவுக்கு அக்காலத்
 தில் நட்பாயிருந்த சூரியனே நீர் வற்றிய காலத்திலே பகையாய்,
 நாசஞ் செய்யும். அடர்ந்த பெருங் காடுகள் தீப்பற்றியெரியும்போது
 அப்பெரு நெருப்புக்கு காற்றே உதவியாக நிற்கும் அவ்வித நெருப்புத்
 தண்ணளவிற் சுருங்கி ஒரு விளக்களவாய் நின்றபோது அக்காற்றே
 அத்தீபத்திற்கு இயமனாகும். அது போல செல்வம் நிறைந்த காலத்தில்
 நெருங்கிய உறவினராயிருந்தவர்களும் வறுமையுற்ற காலத்தில் உறவு
 நீங்கிப் பகைவராவார்கள். 79

மடுத்தபா வாணர் தக்கோர் மறையவ ரிரப்போர்க் கெல்லாங்
கொடுத்தவர் வறுமையுற்றார் கொடாதுவாழ்ந்தவரார்பூமேல்
எடுத்துநா ண்ட நீரு மெடாதகாட் டகத்து நீரு
மடுத்த கோடையிலே வற்றி யல்லதிற் பெருகுந் தானே.

நெருங்கிய வித்துவான்கள், மேலானவர்கள், வேதியர்கள்
யாசிப்போர்கள், இவர்களுக்குக் கொடுத்தினால் யார் சரித்திரத்தை
யடைந்தார்கள்? கொடாமல் பூயின் மேலிருந்து யார் வாழ்ந்தார்கள்?
நாட்டில் யாவரும் எடுத்துண்ணத்தக்க ஏரிநீரும் ஒருவர் எடுத்துண்
ணாத காட்டினிட்டு ஏரி நீரும், பொருந்திய கோடை காலத்தில்
வற்றியும் கார் காலத்தில் நிறைந்தும் பெருகுமல்லவா!

உணங்கி யொருகால் முடமாகி

யொருகண் ணிழுந்து செவியின்றி

வணங்கு நெடுவா லறுப்புண்டு

வயிறும் பசியால் முதுகொட்டி

அணங்கு நலிய ழப்பெய்தி

யகல்வா யோடு கழுத்தேந்திச்

கணங்கண் முடுவல் சின்சென்றால்

யாரைக் காமன் றுயர்செய்யான்.

வாட்டமுற்றும், ஒரு கால் முடமாகியும் ஒரு கண் குருட
டைந்தும், காதுப்புண்டும், நீண்டு வளையும் வால சிறுபட்டும், உண
வின்றி வயிறு முதுகோடொட்டியும், அழகு கெட்டு முதுமை வாய்ந்
தும், அகன்ற வாயினையுடைய கலவடையை கழுத்தில் மாட்டிக்
கொண்டு திரியும் ஆண்நாயானது, பெண்ணாயின் சின் காமத்தா
லோடித் திரியுமாகில் மற்ற எவர்களைத்தான் மன்மதன் துன்பஞ் செய்
யான். [கணங்கண் = ஆண் நாய்; முடுவல் = பெண் நாய்]

எழுசீரடி யாகிரிய விருத்தம்

கண்மணப் பார்ப்பார் தங்களைப் படைத்துக்

காகத்தை யென்செயப் படைத்தாய்

துண்மதி வணிகர் தங்களைப் படைத்து

சோரரை யென்செயப் படைத்தாய்

வன்மனை வடுகர் தங்களைப் படைத்து
 வானரமென் செயப் படைத்தாய்
 நன்மனை தோறும் பெண்களைப் படைத்து
 நமனையு மென்செயப் படைத்தாய்

ஓ, நான்முகனே! கருங்கல்லைப் போன்ற நெஞ்சத்தை
 யுடைய சிராமணரைப் படைத்திருந்தும், காகத்தையும், துர்ப்புத்தி
 யுள்ள வணிகர்களைப் படைத்திருந்தும் திருடர்களையும், வலிய நெஞ்
 சத்தையுடைய வடுகரைப் படைத்திருந்தும் வானரத்தையும், நல்ல
 வீடுகள் தோறும் பெண்களைப் படைத்திருந்தும் இயமனையும் யாது
 காரணத்துக்காகப் படைத்தாயோ வீளங்கவிலையே! 82

கலி விருத்தம்

உண்ணல்பூச் சூட்டுநஞ் சுவத்த லொப்பன
 பண்ணலெல் லாமவர் பார்க்க வேயன்றோ
 யண்ணல்தன் சிரிவினை யறிந்துந் தோழிநீ
 மண்ணவந் தனையிது மடமை யாகுமால்.

எனையுயிர் பாகியே! உலகத்திற் கற்சிறிகிசைந்த
 பெண்கள் மதுரமான ஆகாரங்களை உட்கொள்ளுதலும், பரிமா
 னிசூந்த புட்பங்களை முடித்துக் கொள்ளுதலும், மனமகிழ்ச்சி
 முகமலர்ச்சியோடிருந்தலும், மற்றுமுள்ள பலவிதமான திவ்விய
 வஸ்திராபரணங்களால் தங்களை அலங்கரித்துக் கொள்ளுதலு
 மாகிய இவைகளெல்லாம் தத்தம் கணவர்கள் கண்டுகளிப்பதற்காகவே
 அல்லவோ? (அவ்வாறிருக்க) பெருமையிற் சிறந்த எனது நாயகன்
 தற்சமயம் என்னை விட்டுப் பிரிந்திருப்பதுணக்குத் தெரிந்திருந்தும
 எண்ணையலங்காரஞ் செய்வதற்காக நீ வந்தது உன்னரியாமையா
 லல்லவா. [மண்ண—அழகுசெய்ய; மண்ணுதல்—கழுவுதல்] 83

அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்

கோளரி யடர்ந்த காட்டிற் குறங்கில் வைத் தமுதழுட்டித்
 தோளினில் தூக்கி வைத்துச் சுமந்து பேறா வளர்த்த
 ஆளனைக் கிணற்றில் தள்ளி யழகிலா முடவற் சேர்ந்தான்
 காளநேர் கண்ணி னாரைக் கனவிலு நம்பொணாதே.

வெவ்விய சிங்கங்கள் வாழும் காணகத்தில் தொடையிலிருத்தி
 அன்னமுட்டித் தோளிற் தூக்கிச் சுமந்து, அன்பாக வளர்த்து வந்த
 பருடனை கிணற்றிற்றள்ளி ஓரழகில்லாத முடவனை ஒருத்தி கூடினாள்,
 ஆதலால் விஷத்துக் கொப்பான கண்ணுடையவரைக் கனவிலும் நம்
 பத்தகாது, [குறங்கு — தொடை; காளம் — நஞ்சு] 84

கொச்சகக் கலிப்பா
 செய்கொண்டா ருங்கமலச் செம்மலுட னேஅரவப்
 பாய்கொண்டா ரும்பணியும் பட்டச்சுரத்தானே
 நோய்கொண்டாலும் கொளலாம் நூறு வயதாமளவும்
 பேய்கொண்டாலும் கொள்ளலாம் பெண்கொள்ள லாகாதே.

சிவந்த நிறத்தைக் கொண்டு விளங்கும் தாமரை மலரிலுள்ள
 பிரமதேவனும், ஆதிசேடனைப் பாயாகக் கொண்ட மகாவிஷ்ணுவும்,
 வணங்கித் துதிக்கும்படியாகத் திருப்பட்டச்சுரம் என்னும் தலத்தில்
 திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளிய சிவபெருமானே! (ஒருவன்)
 நூறு வயதளவும் வியாதியையும் கொள்ளலாம், பேயையும் கொள்ள
 லாம். ஆனால் பெண்களை, மாத்திரம் கொள்ளலாகாது. 85

கஸ்தூரி முதலிய வாசனைப் பொருள்கள் விற்பனை செய்
 பவர் ஒரு வேடன் குடியிருப்பிற் சென்று தங்கள் வர்த்தகத்தைக்
 காட்டியபோது அவர்களுக்குள்ளே நடந்த உரையாடல்:

அறுசிரடி யாசிரிய விருத்தம்

நான மென்பது மணங்கமழ் பொருளது

நாவிலுண் பதுவோ சொல்

ஊனு ணங்குவோய் மடந்தைய ரணிவதே

யுயர்முலைத் தலைக்கோட்டில்

ஆன தங்கது பூசினால் வீங்குவ

தமையுமோ வெனக்கேட்க

கான வேட்டுவச் சேரிவிட்டகன்றனர்

கழகமழ் விலைவாணர்.

(வர்த்தகர்) நானம் என்பது வாசனை கமழும் பொருளென்ன?
 (அதற்கு வேடர்) நாவினால் கவைத்துச் காப்பிடத்தக்க பதார்த்தமோ
 சொல்லென்ன (வர்த்தகர்) ஊனுண்பவனே! ஸ்திரிகள் விசாலித்த
 தனத்திடத்து அணிந்து கொள்ளும் வாசனைத் திரவியமென்ன

(வேடர்) அதைப் பூசினால் தன்னீக்கம் அமுங்கி விடுமோயெனின்,
(வந்தத்தர்) அவ்விடத்திலுள்ள வேடர் குடியிருப்பை விட்டுநீங்கினர் 86

கலி நிலைத்துநிறுக்கையாபிடு பங்கலாத யானை ஓண்ட
கொண்டு விண்படர் கருடன் வாய்க் கொடுவாரீ நாகம்
உண்ட நாகத்தின் வாயினில் வெகுண்டவன் தேரை
மண்டு தேரையின் வாயினி லகப்படு வண்டு
வண்டு தேனுக சின்பமே மானிட விண்பம்.
கருடன் வாயினிடத்து அகப்பட்டு ஆகாயத்திற் கொண்டு
செல்லப்படும் நீண்ட நாகமும், அந்நாகத்தின் வாயில் அகப்பட்ட தேரை
யும், அத்தேரையின் வாயில் அகப்பட்ட வண்டும், அத்தகைய வண்டா
னது மதுவையுண்ணும் இன்பமும், இவ்வுலகத்திலுள்ள மனிதர்கள்
அனுபவிக்கும் இன்பமும் ஒன்றையொன்று ஒக்கும். (ஒவ்வொருவரும்
தாம் அனுபவிக்கும் இன்பத்தையடுத்து நிகழ்விருக்கும் ஆபத்தை உணர்
வதில்லை).

அறுசீரடி பாசிரிய விருத்தம்

கற்பூரப் பாத்திகட்டி கஸ்தூரி
யெருப் போட்டுக் கழநீர் பாய்ச்சி
பொற்பூர வுள்ளியினை விதைத்தாலு
மதன் குணத்தைப் பொருந்தக் காட்டும்
சொற்பேதை யருக்கறிவிங் கினிதாக
வருமெனவே சொல்லி னாலும்
நற்போதம் வாராதங் கவர் குணமே
மேலாக நடக்குந் தானே.

கற்பூரத்தால் வரப்புகளிட்டுக் கஸ்தூரியையே எருவாகத்தூளி,
வாசனை நிரையே பாய்ச்சி, அழகுண்டாக நுள்ளியை அதில்பந்து
வைத்தாலும் அதன் குணத்தையே செவ்வையாய்க் காண்பிக்கும். அறி
விலாதவர்க்கும் இனிமையான அறிவு வருமென்று எவ்வளவு சொன்
னாலும், நல்ல குணமானது சற்றும் வராது; அப்போதும் அவர்கள்
தீய குணத்தையே மேலாகக் காட்டுவார்கள்.

கண்ணயப் புரைத்தல்
கலி விருத்தம்

தண்டு லாவிய தாமரைப் பொய்கையீல்
மொண்டு நீரை முகத்தரு கேந்தினாள்
கெண்டை கெண்டையென் றக்கரை யேறினாள்
கெண்டை காண்கிலள் நின்று தயங்கினாள்.

கொடிகளமைந்த தாமரைத் தடாகத்திலுள்ள தண்ணீரைக்
கையால் முகந்து ஒரு மங்கை தன் முகத்தினருகே ஏந்திப்பார்த்தாள்;
(அதனுள் தெரிந்த) தனது கண் நிழலைப் பார்த்துக் கொண்டை கெண்டை
யென்று கூவிக் கொண்டே கரையிலேறிப் பார்த்தபொழுது, அக்
கெண்டைமீனைக் காணாமல் நின்று மயங்கினாள்.

அறுசேரடியாசிரிய விருத்தம்

மருவு சந்தைக் குழம்பொடு நறுஞ்சுவை
நலம்பெற வணிந்தாலும்
சருவ சந்தேக மனமுள மாதரைத்
தழுவலு மாகாதே
பருவ தங்கள்போற் பலபல நவமணிப்
பைம் பொனை யீந்தாலுங்
கெருவ மீஞ்சிய மானிடர் தோழமை
கிட்டலு மாகாதே.

பொருந்திய சந்தைக் குழம்பு முதலிய வாசனைத்திரவியங்க
ளையும், பலவிதக் சுவையுணவுகளையும் அழகுபெறச் சேகரித்துத்
தந்தாலும் எதிலும் சந்தேகம் கொள்ளும் மாதர்களையணைதல் தகாது;
மலையளவாகிய அதே நவரத்தினங்களழுத்திய பசிய பொண்ணாபரணங்
களைக்கொடுத்தாலும், கருவம் மீகுதியுள்ள மனிதர்களின் சிநேகம்
ள்ளளவும் கொள்ளாதல் கூடாது. 90

தலைவி வனப்புரைத்தல்

மேற்படி வேறு

நிலத்தினிற் சுழியின் முழுகி நின்றவ டன்னை நேரே
குலத்தலை மஞ்சை கண்டு கூவெனக் கானிலேக
முலைத்தலை யதனைக் கண்டு மும்மதக் கரிவந் துற்ற
தலைத்தலைச் சிங்கமென்றக் களிறுகண் டேகிற் றம்மா.

பூமியினைத்து நீரில் முழுதி நின்ற ஒரு மங்கையைக் கூட்ட
மாயிருந்த மயில்கள் நேரே பார்த்து அவள் சாயலுக்குப் பயந்து
கூவென்றலறி ஒரு சோலையிற் புகுந்தன அவளது ஸ்தனச் சிகரத்
தைக் கண்டு மும்மதங்களைப் பொழிகின்ற யானைகள் தங்களினமென்
றோடிவந்து அவள் இடையாகிய சிங்கத்தைக்கண்டு அஞ்சித் திரும்பிப்
போயின. 91

கரியொரு திங்களாறு கானவன் மூன்று நாளும்
இரிதலைப் புற்றில்நாக மின்றுணு மிரையி தென்று
விரிதலை வேடன் கையில் வீற்குதை நரம்பைக் கவ்வி
நரியனார் பட்டபாடு நாளையநாம் படவே போறோம்.

ஒரு வேடன் யானைமீது அம்பை எய்யும்போது நாகத்தார்
கடியுண்டு அந்நாகத்திமீது விழுந்திரந்த யானையும் அவன்மீது விழுந்
திரந்தது. இவை கண்ட (ஒரு நரி) யானையோ ஆறுமாதத்துணவாகும்.
வேடனோ மூன்று நாள் பொழுதுக்கும் போதும், புற்று நாகமோ
இன்றுண்ணும் இரையாகும் என்று சந்தோசித்துக் கொண்டே விரிந்த
தலையையுடைய வேடனது கையிலுள்ள வில்லின் குதை நரம்பைக்
கடித்த மாதிரித்தில் அஃது அறுந்து அதனால் அந்நரி இறந்தது. (அது
போலவே) அற்ப சந்தோசிகள் வினாசை கொண்டு துன்பப்படுவார்
கள். 92

புதலத்தின் மானிடராய்ப் பிறப்பதரி
தெனப் புகல்வர் பிறந்தோர் தாமும்
ஆதிமறை நூலின் முறையருள் கீர்த்தி
யாந்தலங்க ளன்பாய்ச் சென்று
நீதிவழு வாதவகை வழக்குரைத்து
நல்லோரை நேசங் கொண்டு
காதவழிப் பேரில்லார் கழுதை யெனப்
பாரிலுள்ளோர் கருது வாரே.

உலகத்தில் மானிடராய்ப் பிறப்பதரிதனைச் சொல்லுவார்கள்.
அப்படிப் பிறந்தாலும், முதன்மையான வேத சாத்திரங்களின் முறைப்
படியே கிருபை புகழ்ச்சி இவற்றையுடையவராய் தலயாத்திரை செய்து
நியாயந்தவறாதபடி வழக்குகள் தீர்த்துப் பெரியோர்களுக்கு வழிபாடு
செய்து நல்லவர்களென்று காதவழி தூரமேனும் பேர் பெற்றிராதவர்
களைக் கழுதையின் பிறப்பினறே எல்லோரும் இகழுவார்கள். 93

மேற்படி வேறு

ஆடம் பூண்ட வணிமார்பா வயோத்திக் கரசேயண்ணாகேள்
ஈரயிருக்க மரயிருக்க இலைகளுதிர்ந்த வாரேது
வாரங் கொண்டு வழக்குரைத்து மணமேல் நின்று வலிபேசி
ஓரஞ் சொன்ன குடியதுபோல் உதிர்ந்து கிடக்குந் தம்பியரே.

மாலையையணிந்த அழகிய மார்பையுடைய அயோத்தியா
புரியை அரசாரும் மகாராசனாகிய அண்ணாவே! கேட்பாயாக ஈர
யிருக்க மரயிருக்க அதன் இலைகள் மட்டும் உதிர்ந்து போன காரணம்
யாதெனத் தம்பி கேட்க, அதற்கு அவன் பூமிமேலிருந்து பட்சபாத
மாய்த் தனது வல்லமையினால் வழக்குத் தீர்த்து ஓரவஞ்சனை செய்
பவர் குடிபோல் உதிர்ந்து கிடக்கின்றது தம்பி என்றுரைத்தான். 94

வல்லியந் துணைக்கண்டஞ்சி மரந்தனி வேறும் வேடன
கொல்லிய பசியைத் தீர்த்து ரட்சித்த குரங்கைக் கொன்றான்
நல்லவன் றனக்குச் செய்த நலமது லிக்கதாகும்
புல்லர்க டமக்குச் செய்தாலுயிர்தனைப் போக்கு வாரே.
புலியைக் கண்டு பயந்து ஒரு மாத்திலேறியிருந்த வேடனுக்கு
உயிர்தீங்கத்தக்க யிருந்த பசியைச் தீர்த்துக் காத்த குரங்கை அவ்
வேடனே கொன்றான். (ஆதலால்) நல்லோருக்குச் செய்த உதவி யிருதி
யான நன்மையே தரும், அற்புதங்களுக்குச் செய்த உதவி செய்தவனுக்கே
யிருந்த அபாயம் உண்டாகும், இக்கதை போதவாக்கியத்தில் உள்ளது. 95

மேற்படி வேறு

தன்மானங் குலமானந் தன்னை வந்
தடைந்தியுயிர் தங்கண் மானம்
என்மான மாசிலென்ன வெல்லவருந்
சரியெனவே யெண்ணம் போந்து
தன்மானம் வைத்தெந்த நானாமவர்
தங்களுக்கு நன்மை செய்வோர்
மன்மானி யடைந்தோரைக் காக்கின்ற
வள்ளலென வழத்த லாமே.
தான் பிறந்த சாதி அபிமானம் தன்னிடம் வந்து அடைந்தவர்
களுடைய உயிர் போன்ற மானம் முதலியவைகளையும் தன்னுடைய

மானத்துக்குச் சமானமாகக் கருதி நல்ல அபிமானம் வைத்து எந்தக் காலத்திலும் நன்மை செய்யத் தக்கவர்கள் யாரோ அவர்களையே பொருந்திய மானாபிமானமுள்ளவர்கள் அபயமென்றடைந்தவர்களை இரட்சிக்கத் தக்க வள்ளல்களென்று சொல்லுவார்கள். 96

தன்னைத்தான் புகழ்வோருந் தன்குலமே
பெரிதெனவே தான்சொல்வோரும்
பொன்னைத்தான் தேடியறம் புரிபாம
லவைகாத்துப் பொன்றி னோரு
யின்னைப் போன் மனையாளை வீட்டில் வைத்து
வேசைசுகம விருமபு வோரும்
அன்னைபிதா பாவலரைப் பகைப்போரு
மறிவிலாக் கசட ராமே.

தன்னையே புகழ்கின்றவர்களும்; தன் சாதியே பெரிதென்றுரைப்பவர்களும், பொருளைத் தேடித் தருமன் செய்யாமல் புதைத்து வைத்திருப்பவர்களும், மின்னலைப் போலும் தேககாந்தியுடைய மணவியை வீட்டில் வைத்து பரத்தையர் போகத்தை இச்சிக்கின்றவர்களும், தாய், தந்தை, வித்வான்கள் முதலியோரை விரோதித்துக் கொள்ளுபவர்களுமாகிய இவர்கள் புத்தியில்லாத கீழ்மக்களாவார்கள். 97

பெண்டுகள் சொற் கேட்கின்ற பேயரெனுங்
குணமுடப் பேடி லோபர்
முண்டைகளுக் கிணையில்லா முனை வீரா
புருடென மொழியொ ணாதே
உண்டுவக முதிர்ப்பாருள் கீர்த்தியற
யின்னதென வுணர்வே யில்லார்
அண்டினவர் தமைக்கெடுப்பா ரழிவழக்கே
செய்வதவ ரறிவு தானே.

மங்கையர் சொற்களைக் கேட்கின்ற பேயர்களாகிய குணங்கெட்ட பேடியரையும், உலோபிகளுக்கும் விதவைகளுக்கும் ஒப்புரைக்கக்கூடாத கத்த வீரர்களாகிய இவர்களையும் ஆண் தன்மையுடையவரெனச் சொல்லக்கூடாது. உலகத்தில் பிறந்தவர்களுள் புகழும், தருமமும் இன்னதென்று ஆராய்ந்து அறியாதவர்களே அடுத்தவர்களைக் கெடுப்பவராவார். நியாயத்தை விட்டு நியாய விநோதமாகப் பேசுவது அவர்கள் புத்தியாகும். 98

பொல்லார்க்குக் கல்வீவரில் கர்வமுண்டா
 மதனோடு பொருளுந் சேர்ந்தால்
 சொல்லாதுந் சொல்லவைக்குந் சொற்சென்றால்
 குடிகெடுக்கத் துணிவர் கண்டாய்
 நல்லோர்க்கிம் மூன்றுகுண மூண்டாகி
 வருளதிக ஞானமுண்டாம்
 எல்லோர்க்கு முபகார ராயிருந்து
 பரகதியை யெய்து வாரே.

துர்க்குணமுடையவர்களுக்குக் கல்வியுண்டாகில் கர்வம் அதி
 கப்படும். அக்கல்வியோடு செல்வமுங் கூடினால் சொல்லத்தகாத
 வார்த்தைகளையுந் சொல்வர். தன் சொல் எங்குந் செல்லத்தகுந்த
 தாயிருந்தால், குடிகளைக் கெடுக்கவும் துணிவார்கள். நற்குணமுடைய
 யார்க்குக் கல்வி, செல்வம், சொற்செல்லுதல் ஆகிய இந்த மூன்றும்
 உண்டாகில் அருளும் ஞானமும் பெற்று யாவருக்கும் உபகாரிகளாக
 இருந்து முத்தியடைவார். 99

தலைவி நலங் கூறல்
 உந்தியின் சுழியின் கீழ்ச்சே குரோமமாங் கரியநாகுந்
 சந்திர னெனவே யெண்ணித் தையலாள் முகத்தை நோக்க
 மந்திர கிரிகள் விம்மி வழிமறித் திருதல் கண்டு
 சிந்துரக் கயற்கணோடிச் செவிதனக் குரைத்த தம்மா.

உந்திச் சுழியாகிய நாபிக்கடுத்துள்ள உரோமமாகிய கரிய
 நாகமானது (எனது தலைவியின்) வதனத்தைச் சந்திரனென்று கருதி
 மேல் நோக்க தனங்களாகிய மந்திரமலைகள் நெருங்கி வழியைத்
 தடுத்துக் கொள்ளுதலைப் பார்த்துச் செவ்வரிபடர்ந்த கயலைப்
 போலுங் கண்கள் ஓடிச் செவிகளுக்குச் சொல்லியது! 100

மாகமா மேடை வீதிற் மங்கைநின் றுலாவக் கண்டு
 ஏகமா மதியென் றெண்ணி யிராகுவந் துற்றபோது
 பாகுசேர் மொழியினாளும் பற்றியே பாதம் வாங்கத்
 தோகைமா மயிலென் றெண்ணி தொடர்ந்தரா வீண்டதன்றே.

வானமளாவிய மேடை வீதில் (எனது தலைவியான) மங்கைப் பருவ
 முடயவள் நின்று உலாவுவகையில் ஒப்பற்ற பூண சந்திரனென்று
 நினைத்து நவக்கிரகத்தில் ஒன்றாகிய) இராகுவென்னும் கரும்பாம்

பானது வந்து நெருங்கப் பால்போலும் மொழியையுடையாள் மணம் பதறித் தனது பாதங்கள் வருந்த நடக்கையில் (அவள்) சாயலைக் கண்டு தோகைகளையுடைய மயிலென எண்ணி அப்பாம்பு திரும்பி விட்டது!

101

சலதாரை வீழு நீருஞ் சாகரந் தண்ணைச் சார்ந்தாற் குலமென்றே கொள்வதல்லாற் குரைகடல் வெறுத்ததுண்டோ புலவர்கள் சபையிற் கூடிப் புன்கவியாளர் சார்ந்தால் நலமென்றே கொள்வதல்லால் நவில்வரோ பெரியோர் குற்றம்

சலதாரையில் ஒருகும் (நாற்றமுள்ள) தண்ணீரும் சமுத்திரத்தில் புகுந்தால், அதைத் தண்ணினமென்று ஏற்றுக் கொள்ளுவதல்லாமல் வெறுத்துத் தள்ளுவதுண்டோ? இல்லை. (அது போல) பெரிய வித்வான்கள் சபையில் (நிரம்பிய நூற்கேள்வியில்லாத) அற்பர் வந்து சேர்ந்தாலும், கற்றவர்களென்று ஏற்றுக் கொள்ளுவார்கள். குற்றஞ் சொல்லமாட்டார்கள்.

102

காரெனுங் குழல்க டப்பிக் கடுஞ்சிலை வாளி தப்பி மேரென வளர்ந்து நின்ற வேழத்தின் கோடு தப்பித் தரருறு கரிய ரோமச் சங்கிலி வழியே சென்று சீரிய நெனவளர்ந்த செல்வனால் குலிற்கை வைத்தான்.

கூந்தலாகிய மேகத்துக்கும், புருவமாகிய வில்லம்புகளுக்கும் மகாமேரு போன்ற தனங்களாகிய யானைத்தந்தங்களுக்குந் தவறி உரோமமாகிய சங்கிலியின் வழியே சென்று மேன்மையாய் வளர்ந்த செல்வத்தையுடைய எனது நாயகனானவன் அல்லலாகிய பாம்புப் படத்திற் கரங்களைச் செலுத்தினான்.

103

உண்டதை யொழிக்கும் வாச லுவரிநீ ரொழித்து மேலே வண்டலு மழுக்குஞ் சேறுமுதிரமு மாறா வாசல் உண்டத னீருப்பைக் கண்டு பெருங்களியுள்ளங் கொண்டு கண்டன ரிளைகு ரெல்லாங் கதியெனக் கருதுவாரே

உண்ட உணவுகளை (சீரணிக்கச் செய்து) வெளியிற்றள்ளும் மலவாயிலையடுத்து உவர்நீரொழுகச் சேறையை அழுக்குத் திரண்ட இரத்தம் மாறாத வாசல் ஒன்றுண்டு; அதன் இருப்பைப் பார்த்துப் பெருத்த சந்தோஷத்தை மனதிற கொண்டு வாலிபர்கள் இதுவே மோட்சமென்று கருதுகிறார்கள்.

104

மேற்படி வேறு

கரந்தொருவன் கணைதொடுக்க மேற்பறக்கும்
ராசாளி கருத்துங் கண்டே

உரைந்துசிறு காணகத்தி லுயிர்ப்புறா
பேடுதனக் குரைக்குங் காலை
விரைந்துவீடந் தீண்டவுயிர் வீடும்வேடன்
கணையால வலலுற்றும வீழ்ந்த
அரண் செயலே யாவதல்லால் தனசெயலால்

ஆவதுண்டோ வறிவுள் ளோரே.

ஒரு காட்டில் ஒழிந்திருந்து வலிய கணை தொடுக்கும் வேட
னைக் கண்டு பயந்து பறந்த புறாக்கள் இரண்டில் ஆண் புறாவானது
பெண்புறாவைப் பார்த்து நம்மைப் பட்சிக்கக் கருதி யூழியில் வேட
னிடுக்கிறான். ஆகாயத்தில் இராசாளிப் பட்சி பறக்கின்றது யாது
செய்வோமென்று விசனப்பட அந்தச் சமயத்தில் அவ்வேடனைப் புதரி
விருந்த பாம்பு கடித்து அதனால் அவனிற்க்க அவன் கைவில்விருந்து
அம்பு வீடுபட்டு மேல் பறந்த ராசாளியைக் கொன்று வீழ்த்தியதென்
றால் எல்லாம் கடவுள் செயலால் ஆவதல்லாமல் தன் செயலாலென்று
மாவதில்லை.

மேற்படி வேறு

கொல்லுலை வேற்கயற்கண் கொவ்வையங் கனிவாய்மாதே
நல்லணி மெய்யிற் பூண்டு நாசிகா பரணமீதில்
சொல்லதில் குன்றிதேடிச் சூடிய தென்னோ வென்றான
மெல்லியல் கண்ணும் வாயும் புதைத்தனள் வெண்முத்

தென்றாள்,

கொல்லுலையில் காய்ச்சிக் கூர்மை செய்த வேலாயுதமும்
கெண்டை மீனையொத்த கண்களும், கொவ்வைப் பழம்போன்ற
சிவந்த வாயினையுமுள்ள பெண்ணே, நல்ல ஆபரணங்களைத் தேகத்
தில் அணிந்து நாசியினாபரணத்தில் குற்றம் பொருந்திய குன்றி
மணியைப் புனைந்து யார் காரணமென்ன அம்மேன்மையையுடைய
வள் கேட்டு வெட்கித் தனது கண்ணையும் செவ்வாயையும் முடிக்க
கொண்டு வெள்ளை முத்தென்று சொன்னாள்.

தலைவன் கூற்று

கூலி விருத்தம்

அருகிலிவ ளருகிலிவ ளருகில்வர வுருகுங்
கரியகுழல் மேனியிவள் கானமயில் சாயல்
பெரியதன மிடைசிறிது பேதையிவ ளையோ
தெருவிலிவ ணின்றநிலை தெய்வமென லாமே.

கறுப்பு நிறம் பொருந்திய கூந்தலையும் அழகிய மேனியையும்
கானமயிலைப் போலுஞ் சாயலையும் பருத்த தனங்கனையும்
சிறுத்த இடையிணையமுடைய பெண்ணானவள் பக்கத்தில் வரமன்
மானது உருகும். ஐயோ வீதியில் இவள் நிற்கும் நிலைமைநோக்கித்
தெய்வப்பெண்ணென்றே சொல்லவேண்டும்

பாங்கி கூற்று

அவகு வாள்வீழி யாயிறை நன்னுதற்
றீலகங் கண்டெதிர் செஞ்சிலை மாரணங்
கலக மேசெயுங் கண்ணிது வாமென
மலரம் பைந்தையும் வைத்து வணங்கினான்.

வேலாயுதத்தை யொத்த கண்ணுடைய எங்கள் கண்ணியினது
நல்ல நெற்றியிலுள்ள பொட்டினழகைச் செவ்விய விலலையுடைய
மன்மதன் கண்டு கலகம் விளைவிக்கும் கண்ணோ என்று நினைத்துத்
தன் மலரம்புகளைந்தையும் (அவள் முன்) வைத்து வணங்கினான். [108]

கலிநிலைத்துறை

குரங்கு நின்றகூத் தாடிய கோலத்தைக் கண்டே
அரங்கு முன்புநாய் பாடிக் கொண்டாடியது போல
கரங்கள் ணீட்டியே பேசிய கசடரைக் கண்டு
சிரங்க ளாட்டியே மெச்சிடு மறிவீலார் செய்கை.

குரங்கு கூத்தாடி நின்ற அழகைப் பார்த்து ஒரு நாய் தானாக
அவ்வாறாகக் கருதி ஊழைப் பாட்டுடன் வீதியில் ஆடியது போலக்
கைகளை நீட்டிப் பேசும் மூடர்களைக் கண்டு மெச்சித் தலைகளை
யாட்டித் தங்களைத் தாங்களே மெச்சிக் கொள்வது அறிவில்லாதார்
தொழில்.

வீல்வது வளைந்த தென்றும் வேளம துறங்கிற் றென்றும்
வல்லியம் பதுங்கிற் றென்றும் வளர்கடா சிந்திற் றென்றும்
புல்லர்தஞ் சொல்லுக் கஞ்சீப்பொறுத்தனர் பெரியோரென்றும்
நல்லதென் றிருக்க வேண்டா நஞ்செனக் கருத லாமே.

வீல்வளைந்து கொடுத்தல், யானை நித்திரை செய்தல் புலி
பதுங்குதல், கடா சின்வாங்குதல் கீழ்க்கள் சொல்லுக்குப் பயந்து
பெரியோர் பொறுமை யோடிருத்தல் இவைகள் யாவையும், நன்மை
யென்று நினைக்கக் கூடாது, விசமென்றே சிந்திக்க வேண்டும். 110

சலந்தனிற் கிடக்கு மாமை சலத்தை வீட்டகன்ற போது
கொலைபுரி வேடன் கண்டு கூறையிற் கொண்டு செல்ல
வலுவினா லவனை வெல்ல வகையொன்று யில்லை யென்றே
கலையெலி காகஞ் செய்த கதையென விளம்பு வோமே.

தண்ணீரிலிருந்த ஓரமை கரையில் வந்தபொழுது, அதைக்
கொல்லும் தொழிலையுடைய ஒரு வேடன் பார்த்துப் பிடித்துக் கட்டி
வகையிலிட்டுக் கொண்டுபோக, அந்த ஆமைக்குப் பிராண சிநேகித
மாக இருந்த மாணும் எலியும் காகமும் தங்கள் வல்லமையினால்
அவ்வேடனை வெல்ல யாதொரு வகையிலும் முடியாதென்று நினைத்து
ஒரு வித சந்திரத்தால் ஆமையைத் தப்புவித்த கதையேயாகும் நீ
செய்த காரியம். 111

நிலமதீற் குணவான் ரோன்றி னீள்குடித தனரும் வாழ்வார்
தலமெலாம் வாசந்தோன்றும் சந்தன மரத்திற் கொப்பாம்
நலயிலாக் கயவன் ரோன்றின் குடித்தனம் தேசம்பாழாங்
குலமெலாம் பழுது செய்யும் கோடரிக் காம்பு ரோரம்.

உலகத்தில் நல்ல குணமுடையவனாய் ஒருவன் பிறந்தால் அவனால்
அவனது குலமுழுவதும் வாழ்வையுடையும், சந்தன மரத்தைப்போல
எத்திசையிலும் புகழ் மணக்கும், நன்மையில்லாக் கீழ்க்கனாய் உதித்
தாலவன் குலமும் தேசமும் பாழடையும் கோடாரிக் காம்புபோல் தன்
சாதிக் கும் ஈனங்களுண்டாக்குவான். 112

விபரத்தைக் கொண்ட புருட பாரியர்களுக்குள் நடந்த உரையாடலைத் தலைவி தோழிக்குக் கூறியது.

அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்

உயிரணையா னுடன்கலந்தவு ளவறிந்தண்
 டெனை மணந்தேனுடன்றிச் செய்கை
 செயலையென் றீலைமறைகா யெனத்தமுவர்
 தகலவிரு வகையுந் தீதென்
 றயில்வீழியாய் மயற்பொதுவழி வலித்திடினும்
 பெண்மதியே னைதுவு முழின்
 இயலெனவள் னுவருரைத்தார் சான்றுந்
 யெனப்புகன்றே னின்புற்றானே.

வேல் போலும் கூரிய கண்களையுடைய தோழியே என்று உயிரினுஞ் சிறந்த சேரநாயகனிடத்தில் நான் கூடிக் குலவீவரும் மர்மத்தை எனது சொந்த நாயகன் அறிந்து இலைமறைவு கர்ய மறைவு என்று இல்லாமல் என் மேல் கோபங்கொண்டு இப்படிப்பட்ட தகாத காரியம் செய்யத் துணிந்தமைக்குக் காரணம் யாதென்று கேட்க, அப்போது, நான் உண்டென்பது சூல்லை எண்பதுமாகிய இரண்டு காரியங்களும் குற்றமாகவே முடியுமென்றெனக்குள்யோசித்துக் காமம் பொது என்றும், தலையிலெழுதிய எழுத்துத் தவறாதென்றும் சொன்னேன். அவர் முன்னிலுமதிகமாய்க் கோபங்கொண்டு விதியை மதியால் வெல்லக்கூடாதா என்று கேட்க அதற்கு யான் ஐயோ என் புத்தி பெண் புத்தியல்லவா? ஆண்களுக்குள்ள சிறந்த புத்தியும் ஊழின்படியே நடக்குமென்று பெரியோர்கள் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்கள். மேலும் இதற்குச் சாட்சி தாங்களே பிரத்தியட்சமாக இருக்க வேறு தேடுவானேன் என்றேன், அதைக் கேட்டு மணமகிழ்ந்தனர். இதை நீ அறிவாயாக.

113

நட்சிடைக்குய்யம் வைத்தார்சிறன்மனை நலத்தைச்சேர்வார்
 கற்புடைக் காமத்தீயார் கண்ணியை விலக்கினோரும்
 அட்டுடனஞ்ச கின்றோ ராயுளுங் கொண்டு நின்று
 குட்டநோய் நரகில் வீழ்ந்து குளிப்பவ னிவர்கள் கண்டாய்.

சீநேகத்தில் வருசகம் செய்தவரும் அயலான் மனைவி இன்பத்தையிச்சித்தவரும், காமாக்கினியால் வருந்துகின்ற கண்ணியை அவ்

விஷ்டந்தணிபக்கலவாதவரும், கொல்லுந் தொழிலை மேற்கொண்ட போர்க்களத்தில் பயந்தோடுபவரும் (ஆகிய இவர்கள்) குஷ்டநோயாகிய நரகக் குழியில் விழுந்தழுந்துவார்கள். 114

மதியிலா மறையோன் மன்னன்மடந்தையை வேட்கையாலே ருதுவது காலந்தன்னிற் தோஷமென்று ரைத்தேயாற்றில் புதுமையா பெடுத்தபோது பெட்டியிற் புலிவாயாலே அதிருடன் கடியுண்டன்றே யருநாகடைந்தான் மாதோ.

விவேகமற்ற ஒரு பிராமணன் தன்னிடத்தில் கல்வி பயின்ற வந்த இராஜகுமாரத்தியின் தீது தீரா மோகங்கொண்டு அவள் புஷ்பவதியான காலம் மிகவும் தோஷமுடையதென்றும் உடனே அவளைப் பேழையிலடக்கக் செய்து நதியில் விட்டுவிடவேண்டுமென்றும் அவள் தந்தையாகிய அரசனுக்குத் தெரிவித்து அவ்வாறே செய்வித்து பின்பு தான் அந்தப் பெட்டியைத் தேடிக்கொண்டு ஆற்றோரமாகச் சென்று ஓரிடத்தில் பெட்டியைக் கண்டு அதை எடுத்து ஆசையுடனே திறக்க, முன்னமே வேட்டையாடிவந்த வேறோர் அரசன் அந்தப் பெட்டியைப் பார்த்தெடுத்துத் திறந்து அதற்குள்ளிருந்த கன்னியை அழைத்துக் கொண்டு வேட்டையிலகப்பட்ட புலியை அதிலே போட்டு பூட்டிப் பழையபடி ஆற்றில் விட்டுவிட்டான், ஆதலால், அப் பெட்டிக்குள் இருந்த புலி அப்பிராமணனை அடித்துக்கொல்ல, அதனால் இறந்து நரகத்தை யடைந்தான். 115

மையது வல்லியம் வாழ் மலைக்குகை தனிற்புகுந்தே ஐயமும் புலிக்குக் காட்டி யடவியிற் றுரத்துங் காலை பையவே நரிக்கோளாலே படுபொரு ளுணரப் பட்ட வெய்யவம் மீருகந்தானே கொன்றிட வீழ்ந்த தன்றே

ஓர் ஆட்டுக்கடாவானது புலியிருக்கும்படியான ஓர் குகைக் குட்புகுந்து அப்புலியை ஒருவிதமாய் மிரட்டுகிற காலத்தில், எதிரில் வந்த ஒரு நரியின் கோளாலே அப்புலியானது உண்மையைத் தெரிந்து கொண்டு அவ்வாட்டின்மேல் பாய்ந்து கொல்ல ஆட்டுக்கடா இறந்தது. 116

மங்கை கைகேசி சொற்கேட்டு மன்னர்புகழ்
தசரதனு மரணமானால்
செங்கமலச்சீதை சொல்லை சீராமன்
கேட்டவுடன் சென்றான் மாண்பின்

தங்கையவள் சொற்கேட்ட இராவணனுள்
 கிளையோடு தானு மாண்டான்
 நங்கையற்சொற் கேட்பதெல்லாங் கேடுவரும்
 பேருலகோர் நகைப்பா தாமே.

அரசர் புகழும் தசரதன், கைகேசியென்னும் மனைவியின் சொற்களைக் கேட்டு மரணமடைந்தான். ஸ்ரீ ராமபிரான் ஜானகியின் சொற்களைக் கேட்டு மான் பின் சென்று வகுந்தினான். இராவணன் தன் தங்கையாகிய சூர்ப்பநகையின் சொற்களைக் கேட்டுத் தனது சுற்றத்தோடு தானும் மாண்டான். ஆதலால் பெண்களின் சொற்களைக் கேட்பதெல்லாம் துன்பத்திற்கேயிடமாகும். பெரிய உலகத்திலுள்ளவர்களுள் நகைப்பார்கள்.

117

ஆதியா மிருவர் நட்புக் கவமதீப் புற்ற வர்க்குள்
 சூதினால் கபடஞ் செய்து துணைபிரிந்திருவரென்றால்
 வேதியன் பவன வாயில் வேசை தாய்ப்பச்சை நாவியூதிய கதைபோ லாகி யுருநரிகெய்து வாரே.

முதலில் ஒற்றுமையான சிநேகத்தைக் கொண்டிருந்த இருவருள் ஒருவரை மறநொருவர் அவமதிக்கவேண்டும் என்று எண்ணி அதற்குரிய வஞ்சகங்கள் பலவாறாகச் செய்து அதனால் பகை நேர்ந்து ஒருவரை விட்டொருவர் பிரிவது ஒரு தாசியானவள் தன் மகனோடு இணைபிரியாது கூடிக் குலாவிவந்த ஒரு பிராமணனுடைய மூலத்தில் பச்சை நாவியை வைத்தாதி ய கதைக்கு ஒப்பாகும். இக்கதை சிந்தாமணியிலுள்ளது.

118

அருமையும் பெருமையும் தானுமறிந்துடன் படுவோர்த்தம்மால்
 இருமையு மொருமை யாகிஇன்புறபு கேதுவுண்டாம்
 பரிஷிவாச் சகுனி போலப் பண்புகெட்டவர் கடம்பால்
 ஒருமையி னிரய மெய்து மேதுவே யுயரு மன்னோ.

ஒருவருடைய அருமை பெருமைகளையறிந்து உடன்பாடான சிநேகஞ் செய்வார்களாகில் இம்மை மறுமை யிருமையிலும் ஒரேவிதமான இன்பத்தையடைவதற்கு ஏது உண்டாகும் சகுனியைப் போல அன்பில்லாமல் துர்க்குணம் கொண்டவர்களின் சிநேகத்தால் மென்மேலும் பாவங்களை அதிகப்பட்டு நரகவேதுவே உண்டாகும்.

119

ஒருவனே யிரண்டு யாக்கையுள் பொதியான நூற்றம்
 உருவமும் புகழ்மொகு மதற்குள் நீயின்பமுற்று
 மருவிய யாக்கை யிங்கே மாய்ந்திடு மற்றியாக்கை
 திறமதா யுலக மேற்றச் சிறந்து பின்னிற்ரு மன்றே.

உலகத்தில் மனிதர்களுக்குப் பொய்யுடம்பென்றும் புகழுடம்
 பென்றும் இரண்டு உடம்புகளுண்டு. அவற்றுள், இவ்வுலக இன்பங்
 களை நுகர்வதற்கேதுவாகிய நூற்றம் பொருந்திய மாயிச பிண்டமா
 கிய பொய்யுடம்பு இவ்வுலகத்திலேயே நிலையின்றி மாய்ந்துவிடும்,
 புகழுடம்போவெனில், இம்மை மறுமைகளுக்கேதுவாய் என்றுமழியாமல்
 உலகமெங்கும் சிறந்த புகழோடு நிலைத்து நிற்கும். 120

வேலியானது பயிர்களை மேய்ந்திட விதித்தார்
 கால னானவனுயிர்தனைக் கவர்ந்திட நினைத்தால்
 ஆவ மன்னையர் பாலகர்க் கருத்துவா ரானால்
 மேலிதோர்ந்துடன் யார்க்கொலோ விலக்குவர் வேந்தே.

ஓ அரசனே! காவலாக ஏற்பட்ட வேலியே பயிரையுண்ண
 வும் இயமன் உயிர்களைக் கவரவும் (கொல்வத்தக்க விஷத்தைத் தாய்
 மார்களே) தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு ஊட்டவும் நினைப்பார்களேயா
 னால் இதையறிந்து உடனே தடுப்பவர் யார்? 121

பரத்தையரை விரும்புவதால் உண்டாகும் இம்மை மறுமைத் துன்பங்கள்

அறுசீரடி யாசிரிய னிருத்தம்

அறங்கெடும் நிதியுங் குன்று மாவியு மாயுங் காய
 நிறங்கெடும் மதியும் போகி நீண்டதோர் நரகிற் சேர்க்கும்
 மறங்கெடு மறையோர் மன்னன் வணிகர் நல்லுழுவோ

குலங்கெடும் வேசைமாதர் குணங்களை விரும்பினோர்க்கே

சாந்த குணத்தையுடைய வேதியர், அரசர், வைசியர், உற
 வினர் என்னும் குலங்களினுயர்வைக் கெடுக்கத்தக்க பரத்தையரை
 இச்சித்தவர்களுக்கு இம்மையிலே தருமங்கெடும், செல்வங் குறையும்,
 உயிரழியும் தேசகாந்தி மாறும், புத்தியும் கெட்டுப்போவதோடல்லாமல்
 வறுமையிலும் நீண்ட நரகத்தை அடைவார்கள், 122

இரண்டு சகோதரிகள் தங்களிடம் கலவி செய்த

இரண்டு தலைவர்களைப் பற்றிக் கூறியது

கட்டளைக் கலித்துறை

அரவிந்த நண்பன் சுதன்றம் ஸ்ரீ மைத்துனன் அண்ணன் கையில்த
வரமுந்தியாயுதம் பூண்டவன் காண்மற் றங்கவனோ
பரமன் றிகிரியை யேந்திய மைந்தன் பகைவன் வெற்பை
பரமன் றெடுத்தவன் மாற்றான்றன் சேவக றொண்டொடியே.

தங்காய் என் வீட்டிற்கு வந்தவன் தாமரைக்குச் சிநேகிதனா
கிய சூரியன், அவன் புத்திரன் கர்ணன். அவன் தம் ஸ்ரீ அர்ச்சுனன்.
அவ்வர்ச்சுனன் மைத்துனன் கிருஷ்ணன், அக்கிருஷ்ணன் தமையன்
பலராமன், அப்பலராமன் கையிலுள்ள ஆயுதம் கலப்பை. அக்கலப்பை
யைப் பூண்டிருக்கும் எருமைக்கடா என்றறிவாயாக என்று சொல்லி உன்
வீட்டிற்கு வந்தவன் யார் என்று கேட்க. தமக்காய் சிவபெருமான்
வசிக்கும் கயிலை மலையையே யெடுத்த இராவணன். அவ்விராவண
னுக்குப் பகைவனாகிய ஸ்ரீ ராமஸிரானுக்குத் தாசத்துவம். பூண்டவனும்
அவ்விராவணனோடு பகைத்து எதிர்த்தவனும் பர்வதங்களுடைய ல்லாம்
இலேசாகப் பேர்த்தெடுத்தவனுமாகிய ஆஞ்சநேயன்; எனவே; குரங்
கென்றறிவாயாக.

123

இரண்டு நண்பர்கள் தாங்கள் கலவி செய்த மங்கையர்களின்
இயல்பைக் கூறியது

சங்கரன் றேவீ தமையன் மனைவி தனக்கு மூத்தாள்
அங்கவளேறிய வாகனங்காணிவள் மற்றங்கவனோ
கொங்கை யிரைந் துடையவனா யிக்குவலயத்தில்த
எங்குந்திரிகின்ற வயிரவ முர்த்தியென் றேறினையே.

ஒருவன் மற்றொருவனைப் பார்த்து நண்பனே நீ கலந்த
மங்கை எத்தன்மையாளனே; சிவபெருமானுக்கு நாயகியாகிய பார்வதி,
அப்பார்வதியின் தமையன் விஷ்ணு, அவ்விஷ்ணுவின் மனைவி இலக்
குமி. அவ்விலக்குமிக்கு முன் பிறந்தவள் முதேவி, அம்முதேவியானவ
ளேறிய வாகனமாகிய கழுதை என்று கூறியவுடன் அதைக்கேட்ட மற்
றவன் நான் கலந்த மங்கையோடுவெனில் வயிரவக் கடவுளின் வா
கனமாயும் பத்து முலைகளையுடையதுமான ஊரெங்கும் திரிகின்ற
நாயென்று அறிவாயாக.

124

அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்

இந்திரன் பதங்கள் குன்று யிறையவர் பதங்கண் மாறும்
 மந்திர நிலைகள் பாறும் மறுகயல் வறுமையாகும்
 சந்திரன் கதிரோன் சாயுந் தரணியிற நேசமானும்
 அந்தணர் கருமங் குறைய யாவரே வாழ்வார் மண்ணில.

வேதியர்கள் தாங்கள் செய்யத்தக்க கிரியைகளைச் செய்யா
 தொழிந்தால் இந்திரனுடைய செல்வங்கள் குறையும், இராசாக்களின்
 வாழ்க்கையும் மாறும். மந்திர மலைகளினது நிலைகளும் பெயரும்
 எவ்விடங்களிலும் வறுமை மிகுதியாகும். சந்திர துரியர்களும் நிலை
 கெடுவார்கள். பூவுலகமெல்லாம் பெர்லிவீழ்ந்து நிற்கும். உலகில்
 வாழத்தக்கவர் யார்.

தலைவி கூற்று
 அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்

என்னைக் கன்று முத்தனைக் குனிக்கு
 யிறையனை யனைக்குமே யன்று
 மன்னைக் கன்று சின்னைக்குதவா
 வன்புலால் வருந்தி வந்தீடுவனோ
 முன்னைக் கொன்று சின்னைனைப் புரந்த
 முதுபை யவன் தெவ்வறாமல்
 கன்னைனைக் கொன்று விசயனைப் முகழ்ந்த

* கவுத்துவ ராமகிருஷ்ண யனே.
 என் தாய்க்கு மாத்திரமல்ல, முத்துக்குத் தாயான கரும்பை
 வில்லாக வனைக்கும் மன்மதுக்குத் தாயாகிய இலக்குமிக்கும் சிறப்
 பிடமான சமுத்திரத்திலும் பெற்ற தாய்க்கேயல்லாமல் சின் வளர்த்த
 தாய்க்கு முதலா குயிற்பட்சியிலும் துன்புற்று வாலியைக் கொன்று
 இளையவனாகிய சுகரீவனை ரட்சித்த பழமையான பகையை அவன்
 தந்தையான இந்திரனடையாமல் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் கர்ணனைக்
 கொன்று அர்க்கனைரைட்சித்த கௌத்துவாரணம் அணிந்த இராம
 கிருஷ்ணனே.

* கவுத்துவம் என்பது கபடமென்னும் பொருளுக்குமிடமாய் நின்றது.

பண்புளாருக் கோர் பறவை பாவத்திற் கோரிலக்கம்
நண்பிலரைக் கண்டக்கா னாற்காலி — திண்புவியை
ஆள்வார் மதுரை யழகியசொக்கரக் *கரவம்
நீள்வா கனநன் னிலம்.

நற்குணமுள்ளவருக்கு ஈ (கொடு) பாவச் செய்கைக்கு
அஞ்சு (பயப்படு) நண்பற்றவரைக் காணில் விலகு (நிங்கு) வலி
மிகுந்த உலகத்தையானும்படியான மதுரை பகோசுந்தரேசருக்குப்
பணிவிடை செய். 127

மும்மூர்த்திகளின் உணவாதினைப் பற்றிக் கூறியது

சிறுவ னனைபயறு செந்நெற் கடுகு
மறி திகிரி வண்டு மணிநூற் பொறியரவம்
வெற்றேறு புள்ளன்னம் வேதனரன் மாலுக்குக்
கற்றாளம் பூவே கரி.

பிரமனுக்குப் பயறு கறியும், செந்நெல் உணவும், தண்டம்
ஆயுதமும், உபவீதம் பூஷணமும், அன்ன வாகனமும், தாமரை வசிக்கு
மீடமாம், விஷ்ணுவுக்கு வெண்ணெய் கறியும், பூமி உணவும் சக்கரம்
ஆயுதமும், கவுத்துவம் ஆபரணமும், கருடன் வாகனமும், கடல் வசிக்கு
மீடமாம், சிவபெருமானுக்குப் பிள்ளைக் கறியும் வீஷ்ணு உணவும்,
மான் ஆயுதமும் சர்ப்பம் பூஷணமும் ரிஷிபம் வாகனமும், திருக்கை
லாயம் வசிக்குமீடமாம். 128

சிரம் பார்த்தா னீசனயன் தேவீதனைப் பார்த்தான்
கரம்பார்த்தான் செங்கமலக் கண்ணன் — உரஞ்சேர்
சிலைவளைத் ததிண்புயத்து வண்ணான் பூரீராமன்
கலைவெளுத்த வெண்மைதனைக் கண்டு.

சிவன் தலையைப் பார்த்தான், சிரம்தேவன் மனைவியைப்
பார்த்தான். சிவந்த தாமரை போலுங் கண்ணன் தன் கையைப்
பார்த்தான். பலமுடைய பூரீராமனென்னும் பெயரையுடைய வண்ணான்
துணி வெளுத்துக் கொடுத்த நேர்த்தியைப் பார்த்து. 129

* அரவம் நீள்வாகன நன்னிலம் என்றதில் அரவம் - பணி, வாகனம் -
விடை, நிலம் - செய், எனவே பணிவிடை செய் என்பது பொருள்.

கூட்டளைக் கலித்துறை

கரியென்னு *பொன்மிகும்பை யேறக் கற்றவர் சூழ்ந்துதொடு
எரியென்னும் செல்வன் றுலாத்தினி வேறிவிருண்டமஞ்சு
சொரிகின்ற நாகமின் சோற்றினி வேறித் தொடர்ந்துவர
நரியென்று சொந்தக் கனலேறி வந்து நங்களத்தே.

யாணை உருவமைந்த கணபதி பெருச்சாளியிலேறியும், கல்வி
மாண்கள் சூழ்ந்து துதிக்க, முருகக் கடவுள் மயிலேறியும், சூல்
கொண்ட மேகங்கள் படர்ந்து மழை பொழிகின்ற பருவத்திலுற்பவித்த
உமாதேவி அண்ணப் பட்சியிலேறியும் சம்பு நந்தியிலேறியும் நம்மி
டத்தே வந்தார்கள். 130

ஒருபாதி மால்கொள மற்றொருபாதி யுமையவள்கொண்
டிருபாதி யானுமிறந்தான் புராநியுரு நதியோ
பெருவாரி தியிற் பிறைவானிற் சர்ப்பம் பிலத்திற் கற்பக
தருவான போஜன் கொடையுன் கையோ டென்கை தந்தனனே

ஒரு பாகத்தை விஷ்ணு கொள்ளவும், மற்றொரு பாகத்தை
உமையவள் கொள்ளவும் ஆக இரண்டு பாகத்திலும் திரிபுர
சும்மார கர்த்தரான சிவன் இறந்து போயினான். சங்கநிதி
வானத்திலும், ஆதிசேடன் பாதாளத்திலும் புகுந்து போஜமகா
ராஜனே கற்பகதருப்போலும் கொடைத்தன்மையை உன்கையிலும்
தன் கையிலேந்திய ஓட்டை என் கையிலும் கொடுத்தான் 131

கம்பமத கடகளிற்றான் நிலலை வாழுங்
கணபதிதன் பெருவயிற்றைக் கண்டுவாடி
யும்பரெல்லாம் விழித்திரு தாரயில் வேற்கெங்கை
யுடையு வறுமுக வனுங் கண்ணீ ராறானான்
பம்புகடர்க் கண்ணனுமோ நஞ்சுண்டான் மால்பய
மடைந்தா னுமையு முடற் பாதியானாள்
அம்புவியைப் படைத்திடுவ தவமதே யென்றயனு
மன்ன மிரங்காமலலைகின்றானே.

மும்மதங்களோடு கூடிய யாணை முகமுடையவராய்த் திருத்
தில்லையிலமரும் கணபதியினுடைய பெரு வயிற்றைப் பார்த்துப்

* பொன் மிகும்பை பெருச்சாளி எலியெனும், செல்வன்-முருகன்
துலா - ஸ்தான கூட்டம், மயூரம் - மயில் நாகமின் - வரையுமை
சோறு - அன்னம், சொகாந்தனல்-நந்தி நம் தீ.

பயந்து தேவர்கள் *இமையாதிருந்தார்கள். வேலாயுதத்தைக் கையில் வைத்திரான்ற ஆறுமுகன் கண்ணீராறானான் பொருந்திய அக்கினிக் கண்ணையுடைய சிவன் விஷத்தையுண்டான், மகாவிஷ்ணு பயமடைந்தான், உமாதேவியும் தேகம் பாதியானாள். பிரமர் உலகத்தைப் படைத்திடுதல் விண்ணென்று அன்னவிரங்காமல் அலைந்தான். 132

காமமே குலத்தினையும் நலத்தினையும்

கெடுக்க வந்த களங்கம்

காமமே தரித்திரங்க ளனைத்தையும்

புகட்டி வைக்குங் கடாரங்

காமமே பரகதிக்குச் செல்லாமல்

வழியடைக்குங் கபாடம்

காமமே யனைவரையும் பகைவராக்கிக்

கழுத் தரிசுங் கத்தி தானே.

(பெண்கள் மயக்கமாகிய) காமமேசாதி நெறியையும் நன்மையையும் கெடுத்து விடும்படியான குற்றம், வறுமைகளை நிறைத்து வைத்திருக்கும் பொக்கிஷம், முத்தி மார்க்கத்திற்கெல்லாம் வழியடைத்திருக்கும் கதவு, அனைவரையும் பகையுண்டாக்கிக் கழுத்தறுக்கத் தக்க வாளாயுதமாம். 133

கலி நிலைத்துறை

தடாரி தண்ணுமை பேரிகை சல்லரிடக்கை

கடாக மெங்கணு மதிர்ந்திட ஒலித்திடக் காணல்

விடாத நாணகன் றன்னிய புருடனை விழித்தே

அடாது செய்த மங்கையர்வசை யொலித்தல் போலாம்.

பம்பை மத்தளம், பேரிகை, சல்லரிடக்கை நகரா முதலிய வாத்தியங்கள்திரந்திடச் சப்தித்தலைப் பார்த்தலானது விடக்கூடாத வெட்கம் நீங்கி அன்னிய நாயகனை இச்சித்துப் பொருந்தாத காரியத்தைச் செய்த பெண்ணினது இயற்கைக் குணங்கள் சப்தித்தலைக் கேட்டது போகலாம். 134

* இமையாதிருத்தல் - கண்ணசையாதிருத்தல், ஈராறு - பன்னிரண்டு, பலம் - ஜலம், அன்னம் - ஓதிமம் இவைகளை இயற்கையாயுள்ளதைவியந்து புதுமையாகக் கூறியிருக்கிறார்.

புதினாங்கு வீடுக்குத்தம்

தண்டல யினகின் றாள் புளியுப்பு

தாளிதம் பாத்திர மிதேஷ்டம்

தாம்புநீர் தோற்ற முன்றுகோ லாடை

சக்கி முக்கி கைராந்தல்

கண்டகங் காண்பான் பூசை முஸ்தீப

கழல்குடை யேவல் சிற்றுண்டி

கம்பளி யூசி நூலடைக் காயிலையைக்

காண்டகங் கண்டமேற் றங்கி

துண்டமுறிய காய் கரண்டி நல்லெண்ணெய்

துட்டுடன் பூட்டுமே கத்தி

சொல்லிய தெல்லாங் குறைவறத்தி ருத்தித்

தொகுத்துப் பற்பலவினு மமைத்துப்

பெணடுக டுணையோ டெய்து வாகனனாய்

பெருநிலை நீர்நீழல் விறகு

மீரஜையுந் தங்குமிடஞ் சமைத்துண்டு

புறப்படல் யாத்திரைக் கழகே.

அரிசி, மிளகுப்பொடி, புளி, உப்பு மிகுதியான தாளிதபதார்த்
தம், கறிவடகம், கயிறு, தண்ணீர் அளவறிய ஊன்றுகோல், வஸ்
திரங்கள். சக்கிமுக்கி அல்லது நெருப்பு உண்டாக்குங் கருவி, கைராந்
தல், அரிவாள், பாதரட்சை, குடை, வேலையாள், சிற்றுணவு அல்லது
பலகராதிகள், கம்பளி ஊசி, நூல், எழுத்தாணி, ஊறுகாய்த்துண்டு,
கரண்டி, நல்லெண்ணெய் துட்டு, பூட்டு, கத்தி இவை முதலாகச்
சொல்லப்பட்டவைகளெல்லாம் குறையல்லாமல் திருத்தத்தோடு பல
வகைகளுஞ் சேகரித்து பெண்கள் துணையோடு சரியான வாகனத்
தோடு பெருத்த நிலையான நிலம், நல்ல நீழல், விறகு உபசனங்கள்
தங்குமிடங்கண்டு முடியாணம் செய்தல் யாத்திரைக்கு அழகாம் 135

வீவேக சிந்தாமணி முற்றிற்று.

வள்ளியம்மை தோன்றினார். இவர் பூரண மதியெனப் பொலிவுற்று வளர்ந்து பள்ளிப்பருவங் கண்டனர். பாடசாலை சென்று கற்பனகற்று கவினுற விளங்குங் காலைத் திருமணப் பருவம் மலர ஆரம்பமானது. அவ்வூரில் வாழ்ந்துவந்த தாய் மாமன் இளையதம்பி மாரிமுத்து தம் பதிகள் சிற்றம்பலம், மாணிக்கம், நல்லதம்பி, யோகம்மா, சண்முகம் சுப்பிரமணியம் என்னும் நற்குணமக்களைப் பெற்று மகிழ்வொடு வாழ்ந்தனர். சிற்றம்பலச் செல்வனுஞ் சகோதரரும் கல்வியை முடித்துக் கொண்டு தலைநகர் கொழும்பில் வியாபார நிலையம் நிறுவி உழைத்து உயர்ந்தனர். மூத்த மகனாகிய சிற்றம்பலக் கோமான் வனிதையர் திலகம் வள்ளியம்மையைத் திருமணஞ் செய்து கொண்டார்.

இவர்கள் இல்லறத்தோர் இயற்றவேண்டிய தருமங்கள் எல்லா வற்றையுஞ் சிறப்புற நடத்தி வந்தனர். இவர்களின் தவ விசேடத் தினாலே வள்ளியம்மை மணிவயிற்றில் இராசலக்குமிப் பெண்ணரசி பிறந்தாள். நாங்கள் சில செல்ல இராசலிங்க நம்பி தோன்றினான். பின்னர் சிவலிங்கச் செம்மல் இவர்களின் அருமைப் பாலனாகப் பிறந்தான். பிறந்த சின்னாளில் மகாலக்குமி என்னும் பெண் குழந்தை கிடைத்தது. அதன்பின்னர் ஆனந்தலக்குமி என்னும் அன்பு அடக்கம் நிறைந்த செல்வி வந்துற்றாள். அடுத்துச் சந்திர வதனச் சந்திரமதி தோன்றினாள். சில நாள்செல்லச் ஸ்ரீலக்ஷ்மி ராஜா, அருட்கந்தராஜா, நவநீதராஜா என்பவர்களும் ஒருவர்பின் னொருவராக இவர் தம் மக்களாகத் தோற்றஞ் செய்தனர்.

நவமணிகளேன விளங்கும் நன்மக்களைப் பெற்று ஊரும் உலகும் போற்ற உயர்ந்த வாழ்வில் மலர்ந்தனர். கவினுற பாலர்கள் கல்விக் கழகஞ்சென்று கல்விகற்று விற்பன்னர்களாக விளங்கினர். இவர்களில் சிரேட்ட புத்திரன் இராசலிங்கம் இங்கிலாந்து சென்று மருத்துவக் கல்வி பயின்றான்.

தலைநகரிலுள்ள வர்த்தக நிலையங்கள் செல்வ வளங்கூட்டிச் சிறந்து மிளிர்ந்தன. பலரும் போற்ற இந்திரச் செல்வமுற்றுச் சிற்றம் பலமும் வள்ளியம்மை நல்லாளும் ஊருணி போல உதவிச் சிறப்புற்றனர். இவ்வண்ணம் பெருஞ்சிறப்புற்று மாநிலம் புகழ்ப் பண்புற வாழுக்காலை இவர்களின் சிரேட்ட புத்திரி இராசலக்குமி செந்தமிழும் ஆங்கிலமும் சீருறக் கற்றுத் திகழுக்காலைச் சிறப்புற்றோங்கிய குடிக்கண் வந்த தொழிலதிபர் சண்முகலிங்கம் இராசலக்குமித் திருவணையாளை திருமணஞ் செய்து கொண்டார். தனக்கு ஒரு நல்ல மருகனைத் தெய்வம் உதவியிருப்பதை நினைந்து சிற்றம்பலம் மன நிறைவுடனும் பூரிப்புடனும் வாழ்ந்துவந்த சில மாதங்களில் இவ்வக வாழ்வை நீத்து இறைவனடி சேர்ந்தார், மணையாள் வள்ளியம்மை

உள்ளம் நொந்து கணவனை இழந்த துன்பம் ஒரு புறமும் பிள்ளைகளின் பொறுப்புப்பற்றிய எண்ணம் ஒருபுறமும் வர்த்தக நிலையங்களைத் தொடர்ந்து நடத்துவதுபற்றிய சிந்தனை மறு புறமாகவும் வருத்தச் சொல்லோணாத் துன்பமுற்று நின்றார்.

நற்பண்புமிக்க சிவலிங்கம் கல்வியை முடித்துக்கொண்டு தலை நகரில் தந்தையாரின் வர்த்தக நிலையங்களைத் தலைமை தாங்கும் நிலையைப் பெற்று விளங்கினார்.

மகாலக்குமி என்னும் மகள் வைத்திய கலாநிதி சிறீகாந்தனை திருமணஞ் செய்து இங்கிலாந்தில் வாழ்ந்து வருகின்றார். தொழில் அதிபர் சண்முகலிங்கத்திற்கும் இராசலக்குமிக்கும் இல்லற வாழ்வில் மலர்ந்த செல்வங்களில் சுபோதினி சுகுண மங்கை சென்னை மாநகரில் முதுகலைப்பட்டப் படிப்பில் பயின்று வருகின்றார். ஒரு தனி மைந்தனாகிய சுபேந்திரச் செல்வன் இங்கிலாந்து தேசத்தில் உயர் கல்வி கற்கின்றார். நற்குணம் மலிந்த நன்மக்களாகிய வினோதினி, நந்தினி என்னுந் திலகங்களும் இவர்களின் மக்களாவர்.

வைத்திய கலாநிதி இராசலிங்கம் வைத்திய கலாநிதி மைத்திரி தேவியை மணந்து அநுஜா, சிவாணி என்ற அறிவான்ற மக்களுடன் அமெரிக்காவில் வாழ்கின்றார். நம்பி சிவலிங்கம் மாதர்திலகம் மரகதவல்லியைத் திருமணஞ் செய்து சிவசங்கர், பவதாரணி, பிரதீபன் என்னும் செல்வச் சிறுவர்களைப் பெற்றுச் சிறப்புடன் வாழ்ந்து வருகின்றார். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகப் பட்டதாரியான சந்திரமதி நங்கை விவசாயப் பட்டதாரியும் ஆராய்ச்சியாளருமான பண்புமித பாலசுப்பிரமணியத்தை வதுவை செய்து பால கஸ்தூரி, இளங்கீரன் என்னும் எழிலார் மழலைச் செல்வங்களை எய்தி வாழ்கின்றார்.

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தோன்றல் கல்வியை முடித்துக்கொண்டு தலை நகரில் தந்தையாரின் வர்த்தக நிலையமொன்றைத் தலைமையேற்று நடத்துகின்றார். இவர் இந்திராணி என்னும் எழில்மிகுமாதை விவாகஞ் செய்து அபிராமி, சஞ்சீவன், சரணயா என்ற செல்வங்களை இல்லறத்தின் நல்லணிகளாகப் பெற்று மகிழ்கின்றார்.

அருட்கந்தராசா என்னும் அருங்குண மைந்தன் கொழும்பில் தந்தையாரின் பிறிதொரு வர்த்தக நிலையத்தைத் தலைமையேற்று நடாத்துகின்றார் சோமாவதி என்னுந் தோலக் மயிலாணைத் திருமணஞ் செய்து மைத்திரி, திவ்யன் என்னுந் தேன்மொழிச் செல்வங்களைப் பெற்று மகிழ்கின்றார்.

ஆனந்தலக்ருமி இல்லற வாழ்வில் ஈடுபடவிருப்பின்றி திருநாவுக்கரசரின் தமக்கையார் திலகவதி அம்மையார் போலறு இல்லத்திருந்து துறவு நெறியூண்டு தனது அன்புத்தாயாரின் பணிகளைச் செய்து மகிழ்ச்சிகண்டவர்.

நவந்திராசா பூர்வ சென்மங்களில் செய்த தவ விசேடத்தினால் உலக வாழ்வின் நிலையாமையையும் அதனால் வருந்துன்பங்களையும் நன்குணர்ந்து அவற்றிலிருந்து விடுதலை அடைய வேண்டுமென்ற வேண்டுகோள் இல்லற வாழ்வில் ஈடுபடாது வாழ்ந்து வருபவர்.

இவ்வாறாக அறிவகத்தடக்கிய அன்புப்பாலர்களின் அரவணைப்பினாலும் நல்லாழ்கூட்டிய நனிமிகு செல்வ வளத்தினாலும் அன்புக் கணவனை இழந்தபின்பும் ஆண்டவன் அருளிய அருட்கொடையினாலும் சிறப்புற்று மக்கள், மருமக்கள், பேரர்களுடன் வள்ளியம்மை மகிழ்ந்து வாழ்ந்து வந்தவர். தான் பெற்ற தவப்பாலர்களின் சான்றாண்மைமிக்க பெருவாழ்வு கண்டு மனம் பூரித்தவர், தனது மக்கள் ஒற்றுமையாகத் திகழவேண்டும் என்பது அவரது விருப்பமாகும். வள்ளியம்மை தனது சிரேட்டமகனுடன் தென்னிந்தியாவிலுள்ள பாடல் பெற்ற திருத்தலங்களுக்கும் இந்துக்களின் பிரதான புண்ணிய தலமாகிய வட இந்தியாவிலுள்ள காசிக்கும் யாத்திரை சென்று மன நிறைவு கண்டவர்.

தான் பிறந்து வாழ்ந்த ஊர்மக்களும், அயலார் மக்களும் நன்கு மதித்துப் போற்ற வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து வந்தவர் வள்ளியம்மை. ஊரில் கோயில் கொண்டிருந்தருளியுள்ள அரிகர சதனை அருதினமும் ஆராதித்து வணங்கும் இயல்பினர். தனது வாழ்வின் உயர்ச்சிக்கெல்லாம் அரிகர சதனாகிய குலதெய்வத்தின் அருட்கொடையே காரணமென உணர்ந்து போற்றியவர். ஐயனார் ஆலயத்திருப்பணிக்குப் பெருநிதி உதவியவர். தான் செய்வீக்தம் விழாக்களைப் பக்தி சிரத்தையுடன் சிறப்புற நடத்தி வந்தவர். இப்படியாக வாழ்ந்து வருங்காலம் “சாட்டின்றிச் சாவில்லை” என்னுஞ் சான்றோர் மொழிக்கேற்பச் சில நாள்களுக்கு முன் இவர் உடம்பில் ஏற்பட்ட நோயானது இறுதி பயக்கும் இயல்பினதாயிற்று. “வந்தவாரேதோ போமாரும் அங்ஙனே மாயமாம் இதற்கேதும் மகிழ வேண்டாம்” என்ற வாக்கீசரின் வாக்கிற்கிணங்க பிரமோதூத வருடமகார்த்திகைத் திங்கள் 7ஆம் நாள் சக்கிர வாரம் பூர்வபக்கச் சப்தமித்ததியில் (1990ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 23ஆம் திகதி) இவ்வுலக வாழ்வில் வெறுப்புற்று அழிவில்லாத பேரானந்தப் பெருவாழ்வை விரும்பி வீட்டுலகஞ் சென்றார். இவருடைய ஆன்மா நித்திய சாந்தியடைய ஆண்டவனைப் பிரார்த்திப்போமாக.

வித்துவான் சி. வைத்திலிங்கம்

5
7
9

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

Second block of faint, illegible text, appearing as a dense paragraph.

Third block of faint, illegible text, occupying the middle section of the page.

Faint text at the bottom of the page, possibly a signature or footer.

